

Bulgaren in Österreich
Българиите
в Австрия

ISSN 2074-2746 (Print)
ISSN 2074-8450 (Online)

Брой **17**
Ausgabe

08-09/2009

www.bulgaren.org

DI E INZIG E BULGARISCHE ZEITSCHRIFT IN ÖSTERREICH

**Push the limit - за любовта,
отчуждението и танца
като приобщаване**

**Push the limit: von der Liebe,
der Entfremdung und dem
Tanz als Integration**

**Българската
„Света Гора“**

**Der bulgarische
Heilige Berg**

**Петер Руис
Винаги има нещо,
на което човек може
да се радва**

**Peter Ruis
Es gibt immer etwas,
worüber man sich
freuen kann**



Inhalt & Editorial



Скъпи читатели,

Highlights в този брой са интервюто с австриец Петер Руис (стр.6) – не само работата, но и приятелствата, и любовта към природата, са неговата тясна връзка с България. Коя е българската „Света гора“ и какъв празник е Кръстовден, четете на стр.16 и стр.26. Иновативно и впечатляващо – Push the limit - за любовта, отчуждението и танца като приобщаване.

И тази година списанието е поканено да вземе участие в единственото изложение на мигрантски медии в Австрия, което ще се проведе на 10-ти и 11-ти септември във Виена. Повече информация за изложението – място и време за посещение - ще бъде публикувана на интернет-страницата ни към края на месец август, както и разпратена по и-мейл листа ни. Ще имате възможност да се запознаете лично с част от екипа ни. Ще се радваме на посещението Ви!

Пожелаваме Ви приятни минути с новия брой на списанието.

Насладете се и на най-накрая дошлото истинско лято и до нови срещи!

Ваша: Елица Караенева

Liebe LeserInnen,

Highlights in dieser Ausgabe sind das Interview mit dem Österreicher Peter Ruis (S.6) – nicht nur die Arbeit, sondern auch Freundschaften und seine Leidenschaft für die Natur ergeben seine enge Beziehung zu Bulgarien. Was ist der bulgarische „Heilige Berg“ und was wird am Krastovden gefeiert lesen Sie auf Seiten 16 und 26. Innovativ und beeindruckend – Push the Limit: von der Liebe, der Entfremdung und dem Tanz als Integration (S. 24).

Die Zeitschrift nimmt dieses Jahr erneut an der einzigen Medien. Migration.Messe in Österreich teil, die am 10. & 11. September in Wien stattfindet. Mehr Informationen zur Messe - Ort und Öffnungszeiten - werden ab Ende August auf unsere Internetseite bekannt gegeben und auch über die Malingliste verteilt. Nutzen Sie die Möglichkeit uns persönlich kennenzulernen. Wir freuen uns sehr auf Ihren Besuch!

Wir wünschen Ihnen viel Vergnügen beim Lesen!

Genießen Sie den schönen Sommer und bis zur nächsten Begegnung!

Ihre Redakteurin: Elitsa Karaeneva

IMPRESSUM

Herausgeber:

Kulturverein Bulgaren
in Österreich Adresse:
Vorgartenstrasse
122/460, 1020 Wien
ISSN 2074-2746

Chefredakteurin: Elitsa
Karaeneva Devrnja

Grafik & Design: Elitsa
Karaeneva Devrnja,
Goran Devrnja, Julia
Kovatchev (JUKO),
Stefka Nikolova

Korrektur: Bulgarisch
- Maria Kasherova

Übersetzung und

Korrektur: Deutsch -

Krasimira Plachetzky,
Blaga Zlateva, Irina

Hantsch, Christina
Oppermann-Dimow

Marketing: Tatyana
Ribarska **Freie**

MitarbeiterInnen:

Dragomira Nikoff,
Dimitar Dunkov,

Elitsa Tsenova, Donika
Tzvetanova, Iris Dekan,

Blaga Zlateva, Mario
Nikolov **Verteilung:**

Tatyana Ribarska,
Chavdar Ribarski

Druck: Druckerei
Voitsberg **Erscheinung:**

„Bulgaren in
Österreich“ erscheint

jeden zweiten Monat
Preis: Gratis Verteilung

und Zustellung
Abonnement: Auf

unsere Internet-Seite:
www.bulgaren.org

Leute

Für die Kinder

3 Eine obdachlose Katze
/Bulgarisch/

Wir stellen vor...

4-5 Tzveta Dimitrova
/Bulgarisch und Deutsch/

Portrait

6-10 Peter Ruis
/Bulgarisch und Deutsch/

Essen

14-15 Das Geheimnis der Aromaten
/Bulgarisch/

Länder

Geschichte

11-13 Nazif Dokle...
/Bulgarisch/

16-18 Das unbekannte Bulgarien

Der bulgarische Heilige Berg
/Bulgarisch und Deutsch/

Aktuell

20-21 "Buditeli"! Wo seid ihr?
/Bulgarisch und Deutsch/

Gesetze / Business / Finanzen

22-23 Die Marke der Gemeinschaft
/Bulgarisch/

19 Zinscap
/Bulgarisch und Deutsch/

Projekte

24-25 Push the limit...
/Bulgarisch und Deutsch/

Kultur & Information

26-27 Der Kreuztag
/Bulgarisch und Deutsch/

26-27 Programm der bulgarischen
Kirchen /Bulgarisch/

28-29 Vergangene Ereignisse
/Bulgarisch und Deutsch/

30 Kulturprogramm
/Deutsch/

31 Anzeigen
/Bulgarisch und Deutsch/

Котка без дом

от Младена Пеева
(11 години, Виена)



Сега, докато седя на балкона и чета новия „Twilight” - Роман, Мауц седи на дуvara и става пешман.

Той се чуди: „Сега, когато тя е във Виена, аз съм тук и гладувам като хиена. Как хубаво беше през лятото, когато тя не си носеше палтото, когато тя ме хранеше като крал и играеше с мен Ball*.

Аз съм само съседската котка и гладувам всеки ден, но откакто Дени идваше тук, тя ми беше най-големия фен. Когато стана тридесетипърви август тя ми каза чао, но тя запази Калофер в сърцето си, това го знам genau**!“

И сега като си мисля какво си мисли този котак, аз си казвам: Това е моя дом, в който ще си дойда пак!

*Ball (Deutsch) - топка
**genau (Deutsch) - точно.



Младена Пеева е на 11 години и вече е в шести клас в Българо-австрийското училище за свободното време “Св.Св.Кирил и Методий”. Поводът да се срещнем е спечелената от нея трета награда в ежегодния литературен конкурс за деца и юноши от българските общности “Стефан Гечев”, организиран от Агенцията за българите в чужбина. Жури с председател поетът Недялко Йорданов е отличило нейното стихотворение “Котка без дом” сред 229 други творби, изпратени от 25 държави. Това е първият поетичен опит на Младена, но тя е убедена, че ще продължи да пише. “Искам да стана писателка - казва момичето. Но ще пиша за деца, а не за големи, защото е по-интересно”. Големите ѝ сивосини очи блестят, когато я питам за Мауц - героят на нейното стихотворение. “Той е много умно коте, направо е като човек - всичко разбира. Стопаните му не се грижат много за него и затова аз го храня, когато съм в Калофер. Г-жа Владикова ни каза да напишем нещо на тема “Да се завърнеш в бащината къща”. Аз седях на балкона и си спомних за Мауц.” Стихотворението излиза на един дъх и без дори да го редактира го изпраща за конкурса. Като всяка истинска поетеса, Младена държи на творбата си, и дори и днес не би променила нищо в нея. “Ами, не е зле. Добре си е така стихотворението” - уверено казва тя. Третата награда от конкурса я е изненадала, но и окуражила, и тя вече е направила още един опит в мерена реч, но този път на немски.

“Аз обичам да пиша текстове. Най-често си фантазирам, че се срещам с някоя известна личност. На последното класно по немски си представях, че се срещам с Бийонсе”. Голямата мечта на Младена е да се срещне с писателките Мег Кобът и Шефани Майер, които са автори на нейните любими романи “Внезапно принцеса” (“Plotzlich Prinzessin”) и “Сумрак” (“Twilight”). Надява се, че те ще ѝ дадат “съвет” как да стане успешна писателка.

Спокойното и уверено излъчване на момичето, сериозността, с която говори за писането и книгите, ме карат да вярвам, че наистина ще успее. На 11 години тя знае какво иска и вече работи упорито за да го постигне. Но не си представяйте Младена като сухар, забил нос в книгите. Тя е много слънчево и усмихнато дете, което в свободното си време обича да пише в дневника си, да плува и, разбира се, да чете книги.

В края на срещата се опитвам да си уговоря друга такава, но след 10 години. “Тогава ще те попитам дали все още държиш да пишеш само за деца”. Тя се засмива и трапчинките заиграват по бузите ѝ: “Добре. Ще видим”. ★



Цвета Димитрова - композитор и пианист

*...кожкото и труден път
да минава душата на човек,
тя остава чиста, именно,
защото е вечна...*

Цвета Димитрова е родена в Стара Загора, завършва Средно музикално училище „Христина Морфова“ през 1987 г. с отличие, след което Държавната музикална академия (ДМА), София, със специалност „Теория на музиката“ и семестриално специалност „Композиция“ при проф. Александър Текелиев. Работи четири години като хоноруван корепетитор във Вокалния факултет на ДМА, както и в Нов български университет. За кратко време е хоноруван кореспондент от Виена към предаването „Алегро виваче“ към БНР.

От 1998 г. живее във Виена, Австрия, където следва „Композиция“ в *Universität für Musik und darstellende Kunst* при проф. Ерих Урбанер. В същия университет до 2005 г. е хоноруван корепетитор, специалност „Дирижиране“.

Композициите ѝ включват жанрове от детски солово и хорови песни, песни за глас и пиано, както и глас, и камерен оркестър, камерни творби и произведения за голям оркестър.

По-известните отличия като пианист са 3-та награда на интернационалния конкурс „Земята и хората“, София, през 1993 г., както и специалната награда на Съюза на българските композитори за изпълнение на собствена творба. Отличена е за най-добро изпълнение на съвременна австрийска творба с OESTIG-Preis през 1997 г. Като композитор получава Theodor-Körner-Fonds-Förderungspreis за „Играта на камелеоните“ за пиано и ударни инструменти, 2003 г., а през изминалата 2008 г. - наградата на град Виена за особени изяви в областта на музиката (Förderungspreis der Stadt Wien für besondere Leistungen auf dem Gebiet der Musik).

В момента работи като пианист, частен преподавател и композитор на свободна практика.

Защо решихте да се занимавате с музика в Австрия?

През 1995 г. участвах в майсторския клас по композиция на проф. Ерих Урбанер в Интернационалната лятна академия „Прага-Виена-Будапеща“ в Райхенау, Австрия. След успешното ми участие в заключителния концерт, професор Урбанер ми предложи да прехвърля следването си по композиция от София във Виена. Още с пристигането си бях поканена като пианист на един от университетските концерти, което стана редовна практика и през следващите години.

Имали сте изяви на много и различни сцени, коя от всички тях няма да забравите?

Концертите ми като пианист във Виенския радиосимфоничен оркестър през 2004 г. в рамките на фестивалите за нова музика „Wien modern“ и „Wienerfestwochen“, ме заведоха на сцената на златната зала на Musikverein. Творбата на унгарския композитор Георги Куртаг, присъствието и напътствията му на репетициите обогати невероятно опита ми като музикант. В един по-следващ концерт отново със същия оркестър, зала и фестивално представяне, изпълних клавирната партия на оркестровата творба „Аудиодром“ от наскоро починалия италиански композитор Фаусто Ромители. В случая на тези концерти имаме великолепно, фино оркестрирани и дълбоки по съдържание съвременни творби, изпълнени от оркестър със световна слава, в една от най-красивите и известни музикални зали.

Събитие, което няма как да се забрави.

Последната Ви изява бе камерно-вокалното Ви произведение „Разредена тъмнина“ („Lichte Dämmerung“). Разкажете ни малко повече за идеята и самото събитие.

През 2007 г. се явих на конкурс, където

Текст: Доника Цветанова

международно жури от диригенти, композитори, инструменталисти и музикални критици ме прие за едногодишен стипендиант на швейцарската фондация „Роберт и Лина Тил-Дюр“. Бяха избрани 9 души, от които 2-ма композитори, 1 мецосопран и 6 инструменталиста. Получих проект за нова творба за част от тези стипендианти. Избрах вокално-инструментален жанр, тъй като никой досега не беше писал точно песен. Премиерата на творбата беше на 13.5.2009 г. в Ройте, Тирол, след което я изпълнихме на 18-ти, 19-ти и 20-ти май и в Аугартенпалас, Виена. Тъй като не намерих информация за съществуването на друго произведение за точно тези инструменти (мецосопран, кларинет, пиано, арфа и виолончело), много ме зарадваха отзивите на публиката и на самите изпълнители, че съставът му е балансиран и и тембрите, в стил импресионизъм, са оригинално съчетани.

Творбата е по текст на Павел Матев. Как и защо избрахте именно това стихотворение?

Стихотворението на Павел Матев „Ела, че притъмня и стана тежко..“ от стихосбирката му „Предсказания“, том 2-ри, ме убеди още с първия му прочит в дълбочината на състоянията, които предлага, както и в силната си поетичност. Едновременно със започването на тази композиция, почувствах естествен порив самата аз да пиша стихове, от което се родиха около 30 мои стихотворения. Смятам родния си език за богат и красиво звучащ. Плътният матов тембър на солистката, Лилианна Залешинска, подсили наситената със съмнения и вътрешно търсене поезия. Макар че изпълнителите са от различни държави, а мецосопранистката е полякиня, вокалното произведение се пее именно на български език; нещо, което за мен е важно и много ме радва. ★

Tzveta Dimitrova - eine Klavierspielerin und Komponistin

*„auch nach dem schwierigsten
Weg bleibt die menschliche Seele
unverdorben, weil sie ewig ist“*

Wie kam es zur Entscheidung, mit Musik in Österreich tätig zu werden?

Im Jahr 1995 nahm ich an der Meisterklasse für Komposition bei Prof. Erich Urbanner bei der Internationalen Sommerakademie „Prag-Wien-Budapest“ in Reichenau teil. Nach meiner erfolgreichen Vorführung beim Abschlusskonzert bot mir Prof. Urbanner an, mein Studium von Sofia nach Wien zu verlegen. Kurz nachdem ich angekommen war bekam ich die Möglichkeit bei einem der Universitätskonzerte als Klavierspielerin aufzutreten. Diese Konzerte wurden in den nächsten Jahren zur Regel.

Sie hatten Auftritte auf vielen verschiedenen Bühnen. Welchen Auftritt werden Sie nie vergessen?

Die Klavierkonzerte mit den Wiener Radio Philharmonikern im Jahr 2004, die im Rahmen der Wiener Festwochen und Wien Moderne statt fanden, führten mich auf die Bühne des Goldenen Saales im Musikverein. Das Werk des ungarischen Komponisten György Kurtág sowie seine Anweisungen bei den Proben bereicherten unheimlich meine musikalische Erfahrung. Bei einem weiteren Konzert wieder auf derselben Bühne und mit demselben Orchester spielte ich die Klavierpartie des Orchesterwerkes „Audiodrom“ vom vor kurzem verstorbenen italienischen Komponisten Fausto Romitelli.

In beiden Fällen durften wir wundervolle, mit tiefem Inhalt und meisterhaftem Orchesterspiel vorgetragene zeitgenössische Werke, die noch dazu von einem weltberühmten Orchester vorgeführt wurden, in einem der schönsten Musiksäle der Welt, spielen. Wie könnte ich solch ein Ereignis vergessen.

Ihr letzter Bühnenauftritt war mit einem eigenen Werk „Lichte Dämmerung“ für Kammermusik und Gesang. Würden Sie uns etwas mehr über die Idee und das Ereignis erzählen?

Im Jahr 2007 nahm ich an einem Wettbewerb teil. Da wurde ich von einer internati-

Text: Donika Tzvetanova
Übersetzung: Krasimira Plachetzky

onalen Jury von Dirigenten, Komponisten, Musikern sowie Musikkritikern für ein einjähriges

Stipendium der Schweizer Stiftung „Robert und Lina Till-Dür“ ausgewählt. Insgesamt neun Personen bekamen ein Stipendium: zwei Komponisten, eine Mezzosopranistin und sechs Musiker. Ich sollte an einem Werk für einige der Musiker arbeiten. Ich wählte das vokal-instrumentale Genre, da keiner vorher ein Lied geschrieben hatte. Die Erstaufführung fand am 13. Mai 2009 in Reutte in Tirol statt. Danach folgten Aufführungen am 18., 19. und 20. Mai im Augartenpalais in Wien.

Die Reaktion des Publikums sowie der Musiker selbst war, dass die Zusammensetzung des Ensembles ausgeglichen und die Stimmen im impressionistischen Stil eigenartig zusammengestellt waren. Das war natürlich sehr erfreulich, vor allem weil ich kein Musikstück gefunden hatte, das für die gleichen Stimmlagen und Instrumente, nämlich Mezzosopran, Klarinette, Klavier, Harfe und Cello geschrieben war.

Das Werk schrieben sie nach einem Text vom bulgarischen Dichter Pavel Matev. Wieso gerade dieses Gedicht und nicht ein anderes?

Das Gedicht ist aus dem zweiten Band seiner Gedichtsammlung „Prophezeiungen“. Noch beim ersten Lesen war ich von der Tiefe der Gefühle und seinem mächtigen Poesiewert überzeugt. Noch am Anfang meiner Arbeit fühlte ich einen Drang, selbst Gedichte zu schreiben und tatsächlich entstanden 30 eigene Gedichte. Ich finde meine Muttersprache reichhaltig und schön klingend. Die volle Stimme der Mezzosopranistin, Liliana Zaleschinska, bekräftigte zusätzlich die Lyrik, die mit Zweifel und innerer Suche durchdrängt ist. Und obwohl die Sängerin eine Polin ist und der Rest der Musiker anderen Nationalitäten angehörte, wurde das Werk in bulgarischer Sprache gesungen. Das ist mir wichtig und freut mich zugleich. ★



Tzveta Dimitrova kommt aus der Stadt Stara Zagora. Im Jahr 1987 absolvierte sie mit Auszeichnung die Musikschule „Christina Morfova“ und später auch die Staatliche Musikakademie in Sofia, wo sie Musiktheorie und Komposition in der Semesterklasse von Prof. Alexander Tekeliev studierte. Vier Jahre arbeitete sie an der Fakultät für Vokalmusik an der gleichen Akademie sowie an der „Neuen bulgarischen Universität“ als Honorar-Korrepetitor. Für kurze Zeit war die junge Komponistin Korrespondentin des bulgarischen Staatsradios für Allegro Vivace in Wien, wo sie seit 1998 wohnt.

Hier studiert sie Komposition an der Universität für Musik und Darstellende Kunst bei Prof. Erich Urbanner. An derselben Universität war sie bis 2005 Honorar-Korrepetitor im Fach Dirigieren.

Zu ihren eigenen Werken zählen Kinderlieder für Solo- und Chorgesang, Lieder für Vokal und Klavier sowie für Vokal und Kammerorchester, aber auch verschiedene Kammerwerke und Orchesterkompositionen.

Zu ihren besser bekannten Auszeichnungen zählen ein dritter Preis vom internationalen Wettbewerb in Sofia, 1993, „Die Erde und die Menschen“ sowie der spezielle Preis des Verbandes der bulgarischen Komponisten für „Vorführung eines eigenen Werkes“. 1997 wurde sie mit dem OESTIG-Preis für „Beste Vorführung eines österreichischen Werkes“ ausgezeichnet. Als Komponistin bekam sie 2003 den Theodor-Körner-Fonds-Förderungspreis für das Werk „Das Spiel der Chamäleone“ für Klavier und Schlagzeug. Letztes Jahr wurde sie mit dem Förderungspreis der Stadt Wien für besondere Leistungen auf dem Gebiet der Musik ausgezeichnet.

Frau Dimitrova ist zurzeit als Klavierspielerin und Lehrerin sowie freiberufliche Komponistin tätig.



Петер Руис Peter Ruis

Винаги има нещо,
на което човек
може да се радва

Текст: Драгомира Никова
Снимки: Архив Петер Руис

Петер Руис е един високообразован и талантилив човек: любящ съпруг, баща и приятел. Учил е психология във Виенския университет. По това време е работил като консултант, член на работническия съвет, психолог в здравната сфера и на работното място. През последните години се занимава интензивно с енергийна психотерапия и анализира основната психологична превенция на заболяванията, свързани със сърцето и кръвообращението, причинители номер едно на смъртоносните случаи.

Ако се опитам да го опиша с няколко думи, бих казала: оптимист, невероятно позитивно настроен човек, прекрасен психолог. Той има дарбата да вижда винаги най-доброто в хората. А това в наши дни е рядко срещано и едновременно с това достойно за възхищение.

Es gibt immer etwas,
worüber man sich
freuen kann

Text: Dragomira Nikoff
Übersetzung: Krasimira Plachetzky
Fotos: Archiv Peter Ruis

Peter Ruis ist ein hoch gebildeter und talentierter Mann: ein liebevoller Ehemann, Vater und Freund. Er hat an der Wiener Universität Psychologie studiert. Damals war er Kundenbetreuer, Betriebsrat, Gesundheitspsychologe und Arbeitspsychologe. In den letzten Jahren beschäftigt er sich intensiv mit der Energiepsychologie und setzte sich mit der psychologischen Primärprävention von Herz- und Kreislauferkrankungen auseinander (Todesursache Nummer Eins).

Wenn ich versuche ihn in wenigen Worten zu beschreiben, würde ich sagen: ein Optimist, ein unglaublich positiver Mensch, wunderbarer Psychologe. Er hat die Gabe, immer das Beste in anderen Menschen zu sehen. Und das ist heutzutage zugleich selten und bewundernswert.

Кой е Петер Руис и как би се описал сам?

Външно – спокоен и сдържан. Вътрешно – неспокоен дух, любознателен, самоизучаващ се и умеещ да се наслаждава на живота.

Какво мислите за България и за българите?

Българската природа е толкова разнообразна, колкото и австрийската, но има в допълнение и Черноморието с неговата брегова ивица, и известни курорти като Созопол, Несебър и Балчик. В България има много места, където природата е все още девствена. Има я и древната тракийската култура. Разположен почти в центъра на страната е град Казанлък с ухаещите на рози полета, с тракийските гробници и красивите традиции. Бях свидетел, например, на голямо шествие с великолепно маски, костюми, музика, танци. Останах просто изумен. Познавам и други градове - Велико Търново, Пловдив, Варна, Албена. Посетил съм и Рилския манастир и, разбира се, бил съм в бързо разрастващата се столица – София, с културните ѝ паметници и кипящ живот. Накратко – страна, в която можеш да се влюбиш. Досега съм имал само положителни изживявания и спечелих много приятели.

Говорите български език много добре. От колко години учите този славянски език и защо?

Щастлив съм, че покрай професията ми в EVN и покрай основаването на Европейския работнически съвет, успях да създам контакти с българските производители на ток. Исках при запознанството ми с колегите да ги изненадам и научих наизуст една кратка поздравителна реч на български. Това се случи през 2005 година в София. Година по-късно имах възможността заедно с моя колежка от Долна Австрия да покажа на няколко български колеги Виена. Горедолу успявахме да се разбираме на английски, но за мен беше важно и така се зарекох: - „Последното голямо предизвикателство в живота ми ще е да науча български.“ Това начинание изисква истинска отдаденост и любов, защото възможностите да практикувам наученото в Австрия са малко. По-интензивно започнах да уча през 2008 г., когато открих в интернет една философско – антропологична творба за любовта.



Петер Руис с колеги от България
Peter Ruis mit Kollegen aus Bulgarien

Wer ist Peter Ruis und wie beschreibt er sich selbst?

Äußerlich: ruhig und besonnen. Innerlich: bewegter Geist, wissbegierig, selbstreflektiert und genießerisch.

Was denken sie über Bulgarien, beziehungsweise über die Bulgaren?

Bulgarien ist landschaftlich so vielseitig wie Österreich und hat darüber hinaus noch eine Küste am Schwarzen Meer mit Highlights wie Sozopol, Nessebar und Baltschik, aber auch noch viel unberührte Natur und die uralte Kultur der Thraker. Fast genau in der Landesmitte liegt Kazanlak mit den wundervoll duftenden Rosenfeldern, dem Thrakergrab und der herrlichen Tradition – ich habe mit Staunen einen großen Umzug toller Masken, Verkleidungen, mit Musik und Tanz verfolgt. Besucht habe ich weiters Veliko Tarnovo, Plovdiv, Varna, Albena, das Rila-Kloster und natürlich die rapid gewachsene Hauptstadt Sofia mit ihren Kulturgütern und ihrem sprühenden Leben, alles in allem ein Land zum Verlieben. Ich habe bis jetzt nur gute Erfahrungen sammeln können und bereits mehrere Freunde gewonnen.

Sie kennen die Bulgarische Sprache sehr gut, seit wie vielen Jahren lernen sie diese slawische Sprache und wieso?

Ich bin froh, dass ich über meine berufliche Tätigkeit bei der EVN (Energieversorgungsunternehmen in Niederösterreich und Miteigentümer eines Elektrizitätsversorgungsunternehmens in Bulgarien) und durch die Gründung des Europäischen Betriebsrats Kontakte mit den Energetikern in Bulgarien herstellen konnte. Ich wollte beim ersten Zusammentreffen mit bulgarischen Kolleginnen und Kollegen mit einer Überraschung aufwarten und lernte schnell eine kurze Begrüßungsrede auf Bulgarisch auswendig. Das war 2005 in Sofia. Ein Jahr später durfte ich mit meiner niederösterreichischen Kollegin einigen bulgarischen Kollegen Wien zeigen. Wir kamen mit unserem Englisch einigermaßen durch. Aber mir war es wichtig und ich sagte mir: „es ist meine letzte große Herausforderung Bulgarisch zu lernen.“ Das erfordert volle Hingabe und Liebe, weil es ja in Österreich nicht viele Möglichkeiten gibt, bulgarisch zu sprechen. Intensiver wurde meine Auseinandersetzung mit der bulgarischen Sprache, als ich 2008 im Internet ein philosophisch anthropologisches Werk über „Die Liebe“



Семинар Инсбрук, 2007
Fachtagung Innsbruck, 2007



empfängt Energie in einer Runenübung von oben



bei einer Gehirn-Balanceübung mit Pulszählen beim Einatmen und Gefühlssummen beim Ausatmen (gut für das Loslassen von belastenden Gedanken)

Веднага влязох в контакт с авторката, това ще рече с Вас, и Вие ми подарихте последния екземпляр на творбата с едно много мило посвещение. В продължение на година превеждах почти всеки ден по един абзац – доста смело начинание, като се има предвид средното ниво на познанията ми по български, но нали имам два дебели речника и интернет!

Ако трябва да дадете определение за живота и работата си, как би звучало?

Животът и работата ми са едно цяло. Невинаги е било така. Отначало мислех да прехранвам семейството като електроинженер. Едновременно с това, обаче, работех и върху психологията като резервен вариант. В момента работата е моето хоби, а животът ми – истинска радост.

Какво е за вас приятелството? Имате ли българи приятели?

Приятелството означава много за мен, защото е свързано с доверие, любов и преданост. И, точно защото много обичам свободата, се стремя съзнателно да я изпълвам с ценно съдържание, а такава са именно приятелите. Имам приятели българи в Бургас, Пловдив и Баден.

Много пъти сте били в България. Как според Вас се променя страната?

Посещавам България поне веднъж в годината за минимум една седмица, което не е много, а и в повечето случаи прекарвам времето си на едно и също място. Направи ми впечатление, че много се строи. Доходите се покачват, но с тях и цените, най-вече на

откри. Sofort nahm ich mit der Autorin, nämlich Ihnen, Kontakt auf und Sie schenkten mir Ihr letztes Exemplar mit einer liebevollen Widmung. Ein ganzes Jahr lang übersetzte ich fast jeden Tag einen Absatz von Bulgarisch ins Deutsche. Das war ganz schön gewagt bei meinen mäßigen Bulgarisch-Kenntnissen, aber ich habe ja die zwei dicken Wörterbücher und das Internet.

Wenn ich Sie bitten würde, eine Definition für Ihr Leben und Ihre Arbeit zu formulieren, was wäre das?

Mein Leben und meine Arbeit bilden eine Einheit. Das war nicht immer so. Zuerst dachte ich an den Broterwerb als Elektroingenieur für meine Familie. Aber nebenbei baute ich mir ein zweites Standbein als Psychologe auf. Jetzt ist meine Arbeit mein Hobby und mein Leben eine einzige Freude. Nun kann ich sagen Leben und Arbeit ist für mich, staunend zu fragen, denn es gibt so viel Wunderbares.

Was bedeutet Ihnen die Freundschaft? Haben Sie bulgarische Freunde?

Freundschaft bedeutet mir sehr viel, weil damit Vertrautheit, Liebe und Treue verbunden sind. Gerade weil ich die Freiheit sehr liebe, will ich sie bewusst mit wertvollen Inhalten füllen, das sind mir Freunde. Ich habe bulgarische Freunde in Burgas, Plovdiv und in Baden bei Wien.

Sie haben Bulgarien viele Male besucht. Wie verändert sich das Land im Laufe der Jahre, Ihrer Meinung nach?

Ich besuche Bulgarien mindestens einmal im Jahr für mindestens eine Woche, das ist noch nicht sehr viel, vor allem weil ich meist nur einen engen Aktionsradius habe. Mir ist aufgefallen, dass sehr viel gebaut wird. Die Einkommen steigen, aber auch die Preise, besonders jene für Immobilien sind stark gestiegen. Die Pensionen steigen nicht in dem Maße und das erfordert einen starken Familienzusammenhalt, der – glaube ich – in Bulgarien noch stärker als in Österreich gegeben ist. Was den Tourismus betrifft, befürchte ich, dass mit einem Massentourismus dem Land Schaden zugefügt werden könnte. Es wäre gut mehr auf Qualitätstourismus zu setzen und weiterhin reine Luft, bulgarisches Yoghurt, und ein sorgenfreies Leben hochzuhalten.

Ihr größter Traum ist?

Fließend Bulgarisch zu sprechen, mit meinen bulgarischen Freunden.

Sie beschäftigen sich mit Energetischer Psychologie. Würden Sie etwas mehr darüber erzählen!

Gerne, meine Frau weiß, wie gerne, weil ich derzeit bei einem der führenden amerikanischen Energiepsychologen, Dr. Fred Gallo, in Ausbildung bin und immer wieder voller Begeisterung davon berichte. Die energetische Psychotherapie unterscheidet sich einerseits von der reinen Gesprächspsychotherapie, wo der Körper nicht berührt wird und andererseits von der medizinischen Praxis, die sich noch immer viel mehr um den Körper als um Geist und Seele kümmert. Körper, Geist und Seele gehören aber zusammen. Die energetische Psychotherapie geht davon aus, dass ein seelisch-geistiges Problem untrennbar mit gestörten Energieflüssen im Körper verbunden ist. Sie diagnostiziert nach einer Einstimmung auf den Aspekt des Problems, der momentan

недвижимите имоти. Пенсиите обаче не растат така бързо. Това изисква семейна сплотеност, която по мое мнение в България е по-силно изявена от колкото в Австрия. Що се отнася до туризма, мисля, че масовият туризъм би навредил на страната. Би било добре да се заложи повече на качествения туризъм, на чистия въздух, българското кисело мляко и на безгрижния живот.

Каква е голямата Ви мечта?

Да говоря свободно български с българските си приятели.

Занимавате се с енергийна психология. Бихте ли ни разказали повече за работата си?

О, с удоволствие. Жена ми знае точно с какво удоволствие разказвам за работата си, тъй като в момента съм на обучение при един от водещите американски специалисти в тази област, др. Фред Гало, и винаги й разказвам с голямо въодушевление всичко ново. Енергийната психотерапия се различава от традиционната, която се базира на разговори, и при която тялото не се докосва. Различава се и от медицинската практика, която все още се грижи повече за тялото, отколкото за духа и душата. Тялото, духът и душата, обаче, са свързани помежду си. Според енергийната психотерапия, възникне ли душевен проблем, то той е свързан с разстроени енергийни потоци в човешкото тяло. С помощта на енергийната психотерапия като се вземат в предвид аспектите на най-наболялия в момента проблем, се диагностицират проблемните точки в енергийния поток по една скала от 0 до 10, като същевременно се сравняват енергийните потоци в лявата и дясната половина на мозъка. Откриването на проблемните точки е ключът за терапията на болните точки, които се активират чрез леки потупвания, като, по този начин напрежението се снижава почти до 0. Това, разбира се, е много опростено описание на метода. Терапията изисква знания за меридианната система на фините енергийни потоци в традиционната китайска медицина и познание на кинези-мускулните тестове.

Кога се събуди желанието у Вас да се занимавате с психология?

Откакто се помня, все водах с баща си философски разговори. Те бяха основата. Когато бях на около 16-17 години, той ми подари една книга за менталната позитивност от Оскар Шелбах. Няколко години по-късно се появи едно движение, което бе определено като групова динамика. Груповата динамика е колкото важна по отношение на системното и мотивиращо мислене, толкова и опасна, когато се използва като мобинг. Много шарлатани злоупотребиха с това и много хора изпаднаха в една дълбока криза на собствената си идентичност. Това ме накара да се занимавам научно с психологията, за да мога да отнема инструмента от ръцете на шарлатаните и да прилагам груподинамичните процеси като лечебна терапия.

Какво мислите за страховете и депресиите на нашето столетие?

Страховете и депресиите са следващите степени на предпазливостта и тъгата, които са естествени и здравословни чувства. В

ам meisten belastet, auf einer Skala von 0 bis 10, die Alarmpunkte auf den Energieleitungen am menschlichen Körper, wobei sie den Energiefluss in der rechten mit jenem in der linken Gehirnhälfte vergleicht. Die Alarmpunkte geben Aufschluss über die Behandlungspunkte, die mit einer sanften Klopfmassage aktiviert werden, womit die Belastung auf der 10-teiligen Skala gegen 0 wandert. Der Vorgang ist stark vereinfacht geschildert. Sie setzt gewisse Kenntnisse voraus: über das Meridiansystem der feinen Energieleitungen der traditionellen Chinesischen Medizin und jene der kinesiologischen Muskeltests.

Wann entstand bei Ihnen der Wunsch, sich mit Psychologie zu beschäftigen?

Ich habe seit ich zurückdenken kann mit meinem Vater philosophische Gespräche geführt. Die waren der Grundstein. Als ich so 16, 17 Jahre alt war, schenkte er mir ein Buch über den Mentalpositivismus von Oscar Schellbach. Ein paar Jahre später kam eine Bewegung, die man mit dem Begriff der Gruppendynamik bezeichnet. So wichtig Gruppendynamik in systemischer und aufbauender Denkweise ist, so gefährlich ist es, mit Gruppendynamik zu spielen (z. B. in einer Art von Mobbing). Viele Scharlatane haben Gruppendynamik missbraucht und Menschen in eine tiefe Identitätskrise gerissen. Das hat dazu beigetragen, dass ich Psychologie wissenschaftlich kennenlernen wollte, um den Scharlatanen das Handwerk zu legen und gruppendy-



beim Ausatmen bei der MEDAFU-Stimmübung



beim Einatmen bei der MEDAFU-Stimmübung



Приморско, България
Primorsko, Bulgarien

следващата си степен обаче се превръщат в болест. Изпадането в зависимост и принудата също са неуспешни опити да се избяга от вътрешния хаос. Мисля, че има редица причини за увеличаване на страховете и депресията в нашия век, и че това е също свързано с неимоверно бързото развитие на цивилизацията ни. Това води до обща несигурност породена от съмнение в много от ценностите ни, но и дава шанс да излезем по-силни от кризата. Шопенхауер казва „ Всяка истина минава през три етапа. Първо буди присмех, след това противопоставяне и накрая се смята за нещо съвсем естествено.”

Колко мотивация е необходима, за да живеем позитивно и самоуверено?

По-скоро е необходимо осъзнаване, отколкото мотивация. Колкото повече осъзнаваме, че имаме огромно влияние върху собствения си живот, че в нас съжителстват раят и адът, както казваше Майстер Екхарт, толкова повече се засилва мотивацията ни да преосмислим действията си. Това, което в крайна сметка е от значение, е да открием за себе си една шепа принципи и съответно механизми на действие.

Кой е основният проблем, пред който е изправен модерният човек? Бихте ли ни оставили някакво послание за завършек на разговора?

В детството и младежките си години помагах при службите в църквата, а след това и при раздаването на причастие и затова свързвам посланията с религиозността. Религията означава обвързаност, може би с онова, което е най-ценно за нас. Човек може да го определи и като смисъл на живота. С това стигам и до основния проблем на модерния човек от моя гледна точка, а това е липсата на преданост към себе си и останалите. Когато човек се обвързва с нещо ценно, предаността престава да бъде проблем. Води ли човек смислен живот, въпросът за смисъла на живота отпада и ние сме щастливи. ★

namische Prozesse in heilsamer Weise einzusetzen. Heute weiß ich, wie wichtig es ist, dieses Spiel des Heruntermachens von Menschen zu durchschauen.

Was denken Sie über die Ängste und Depressionen in unserem Jahrhundert?

Ängste und Depressionen sind die Steigerung von Vorsicht und Trauer, die ja natürliche und gesunde Regungen sind. In der Übersteigerung und Ausdehnung werden sie krankhaft. Auch Süchte und Zwänge sind unzulängliche Versuche einem Chaos zu entrinnen. Ich glaube, dass es mehrere Ursachen für die Zunahme von Ängsten und Depressionen in unserem Jahrhundert gibt und dass das auch mit der rasanten Entwicklung der zivilisierten Menschheit zusammenhängt. Das bringt eine allgemeine Verunsicherung durch das Infragestellen vieler Werte, aber auch eine Chance, aus dieser Krise gestärkt hervorzugehen. Schopenhauer sagte: „Jede Wahrheit durchläuft drei Stufen. Zuerst wird sie verlacht, dann wird sie bekämpft, schließlich gilt sie als selbstverständlich.“

Wie viel Motivation braucht man, um ein positives und selbstbewusstes Leben zu führen?

Eigentlich mehr Erkenntnis als Motivation. Je mehr man erkennt, dass man gewaltigen Einfluss auf sein Leben hat, Himmel oder Hölle in sich hat und sie mitbringt an jeden Ort, wie Meister Eckhart sagte, umso mehr steigt die Motivation sich mit seinen Gedanken auseinander zu setzen. Letztlich geht es darum, eine Handvoll von Lebensprinzipien bzw. Wirkungsmechanismen für sich zu erkennen.

Was ist das generelle Problem des modernen Menschen? Würden Sie uns als Abschluss des Gespräches eine Epistel widmen?

Ich war in meiner Kinder- und Jugendzeit Ministrant und dann auch noch Kommunionsspender, deshalb bringe ich Epistel mit etwas Religiösen in Verbindung. Religion heißt Bindung, Bindung an etwas das einen sehr hohen, vielleicht den höchsten Wert für uns hat. Man könnte das auch als Sinn des Lebens bezeichnen. Somit komme ich zum generellen Problem des modernen Menschen – aus meiner Sicht – die Untreue sich selbst und anderen gegenüber. Wenn man sich an etwas Wertvolles bindet, dann ist die Treue kein Problem mehr. Wenn man in guter Sinnerfüllung lebt, braucht man die Sinnfrage nicht mehr zu stellen und ist glücklich. ★

Нашенци в Албания

Назиф Докле: „Ние сме потомци на богомили”

В днешна Албания живеят около 15 000 нашенци или горани, които говорят на стар български диалект. Вече две години те разполагат с уникален “Горанско (нашенски) – албански речник”, съставен от Назиф Докле, нашенец от село Борйе в Албания.

На 2-ри ноември 2007 г. в Българската академия на науките бе представен “Горанско (нашенски) – албански речник” (Reçnik Goranski (nashinski) – Allbanski, Fjalor Gorançe (Nashke) – Shqik”, София, академично издателство “Проф. Марин Дринов”, 2007г.), съставен от Назиф Докле. Речникът съдържа 1383 страници с 43 000 думи и изрази на диалекта на девет села в североизточна Албания, където живеят нашенци или горани – ислямизирано население от български произход, което и днес говори на стар български диалект. В предговора Назиф Докле обяснява, че говорът на нашенци в Албания принадлежи към крайните български говори в Северо-западна Македония. Авторът на речника е нашенец от Борйе, едно от горанските села в района на Кукъска Гора, Албания.

Деветте горански села в Северна Албания – Борйе, Църнелево, Кошарица, Очикле, Орешек, Оргоста, Шищейец, Пакища и Запод, са част от областта Гора, която се простира в падините на планините Шар, Кораб и Коритник на границата между Албания, Косово и Македония. Гораните са мюсюлмани, помежду си се наричат нашенци, а езикът, на който говорят – нашенски. Те са ислямизирано население от български произход. Албанците ги наричат торбеша, горани. Назиф Докле смята, че гораните са потомци на богомили. В днешна Албания живеят около 15 000 горани.



В Косово има 19 горански селища – Брод, Бачка, Диканце, Кокаляне, Любовище, Радеша, Лещане, Драгаш, Вранище, Млике, Орчуша, Рапча (Горна и Доня), Кръстец (Горни и Долни), Глобочица, Зли поток, Крушево, Рестелица.

Макар че са мюсюлмани, нашенци в Албания и Косово празнуват не само мюсюлманския Байрям, но също и християнски, и езически празници. Най-големият празник за тях е Джурджевден (Гергьовден). Те празнуват и Божик (Коледа), Митровден, Кръстовден, Атанасовден, Илинден, Благоец и др.

Текст: Тания Мангалакова

За официалната статистика в Република Албания нашенци не съществуват като отделно малцинство. Тирана признава като малцинство македонците, но не и българите. Властите в Албания заобикалят факта, че в Кукъския район се говори на български. Но истинската опасност за това малко малцинство е в Косово, където се създава еднонационална албанска държава. Гораните не могат да съжителстват с албанците в Косово и затова след 1999г. те мигрират от градовете и селата, които са етнически чисти, в Прищина не живее нито един нашенец. Само Шар планина е естествена бариера, която възпира косовските албанци да асимилират горанските села, които все още са етнически компактни. В Косово са останали по-малко от 10 000 горани, които не говорят албански език; подложени на асимилация от албанците, те мигрират от провинцията.

Имам шанса да познавам добре 62-годишния Назиф Докле, когото смятам за възрожденска личност. Талантите му са много – етнограф, историк, поет, скулптор, резбар, режисьор и сценарист на документални филми. В момента живее в град Кукъс, работи в местния музей и преподава албански език и литература.

ГОРАНИ, ТОРБЕШИ, ИЛИ НАШЕНЦИ

Бай Назиф беше мой гид в труднодостъпните планини на Кукъска Гора в Албания. Пътят от Кукъс до нашенските села

Авторът на речника Назиф Докле смята, че говорът на нашенци в Албания принадлежи към крайните български говори в Северозападна Македония



в Северна Албания е черен, асфалт няма. Шофьорът на маршрутка Рамиз е роднина на бай Назиф и моят гид го познава от дете, когато му викали Ремче, после – Ремо, като пораснал – Ремище, и понеже сега е едър и дебел балканджия – Ремзиище. Пътуването е към 3 часа – първо през величественния и страховит каньон на Кукъс. В ниското тече река Вана (Люма на албански), а отстрани е старият римски път.

Първо, минаваме през десет албански села, за които бай Назиф смята, че някога са били горански, но сега са албанизирани. И нашенци, и арнаутите еднакво трудно се мъчат да надвият суровата природа. Зимата тук е сурова и трае 6 месеца, от които три месеца селата са откъснати от Кукъс.

По пътя срещаме деца, които пазят стада от овце и кози. Планината е суха, гола, с оскъдна растителност; тук-там, където има вода, има малки, грижливо обработвани бахчи, засети с ръж, овес, пшеница, царевица. Транспортът на балканджиите са коне или магарета, с които те ходят до нивите, а някои вървят пеша. 66-годишната Исма жъне със сърп и прибира ръжките под парещите лъчи на слънцето край село Църнелево (400 души население). Като всички горански жени и тя ходи с традиционна горанска носия и шамия. Дрехите при нашенските жени са знак за етническа принадлежност. “Горани сме, нашенци”, ми казва засмяната Исма.

Между селата Борйе и Глобочица някога е била границата между Югославия (провинция Косово) и Албания. Навръх планината стигнахме барака с местен полицаи. Сместихме се, за да направим мяс-

то на нашенци, които носеха пералня, и заприличахме на индийски автобус. Тази барака е граничен пункт между управляваната от ООН провинция Косово, която косовските албанци искат да направят отделна държава, и Република Албания!

В село Борйе се настанихме в къщата на леля Джеватица, сестрата на бай Назиф. Тя е от камък и с покрита с тикли като всички останали къщи по тукашните села. Макар че селото е високо в планината, то е живо, по улиците е пълно с деца, които до 8-ми клас учат в местното училище, а после ходят всеки ден по един час пеша до гимназията на съседното село Шищейец.

Разговаряме с Назиф за правилното название за това малко етнографско и езиково малцинство от Албания и Косово – горани, горанци, нашенци, помаци, торбешци. “Нашенци е тамам етноним, албанците ни наричат торбешци, за да ни различават. Ние не сме признати за малцинство. Постоянно политиците казват, че в Кукъс няма малцинство...Това малцинство не може да се скрие, но не се познава. Ако аз се представя за албанец, албанците ми казват: “Ето го тоя торбеш, иска да ни измами! Ние го знаем кой е”. Всички сръбски учени – езиковеди и други, бягат от името “торбеш” като шейтан, като дявол от тамян. Районът Гора се казва “Торбешия” – място, където живеят торбешци. Гораните не искат да се наричат торбешци и затова аз взех термина нашенци.”

Назиф Докле обяснява, че торбешци има в Македония - край Дебърско, в Битоля, а също и в областта Жупа и Гора в Косово. “Ние сме същите, имаме същия език”. Горанският говор по-лесно е асимилиран

от сръбския в Косово, а в Албания е запазен, защото двата езика са напълно различни. И до ден днешен горанските деца в Албания започват да учат албански от 7-годишна възраст, а старите жени не са учили и не говорят албански. “Горанският говор има запазени много архаични форми отпреди векове. Няма разлика със северните македонски диалекти. Песните от Родопите и Македония нямат разлика. Ако България приема македонците за потомци на българи, значи сме българи.”

ПОТОМЦИ НА БОГОМИЛИ

Назиф Докле смята, че потеклото на гораните идва от някогашна България, където сега се намира Македония. През 1996г. в село Шищейец (най-голямото горанско село в Албания, 1700 души, 190 къщи) е намерена икона със светец и козел, която Назиф Докле смята за доказателство за боготилско потекло. Местните хора разказват, че най-старият гроб е Лютовият, може да е на 300 години. Той е дълъг 2,20 метра, “Много голям е бил този човек”. Те започват да спорят къде точно се намират боготилските гробища. Знае се, че “кавурските гробища” са в ниското, от по-старите хора помнят, че има “старо клисе, църква”. Във всички села в Кукъска Гора има т. нар. “кавурски гробища” (кавурски, гяурски), тук е имало църкви, обяснява ми бай Назиф. “Приличаме повече на българи, отколкото на македонци. Разбираме македонските песни, разбираме след македонския много и български”, казва мъж на средна възраст в местната кръчма. “Македония е Бълга-



Нашенска сватба в Крушево

рия”, смята по-възрастен мъж. Всички питат Назиф Докле откъде са и кога са приели исляма. Той им обяснява, че ислямът в Гора идва късно. “През 1811 г. е построена джамия в Борие. Според изследователя Ястребов джамията в село Шищейец е построена 30 години преди посещението му през 1873 г.” Назиф Докле смята, че богомилите са повече към исляма, отколкото към православието, затова и приемат исляма без насилие. “В исляма няма икони, храмовете са прости, служат само за молитва... Богомилите повече са към исляма, отколкото към православието. Има дуализъм в нашенските села. Нашите жени нямат нищо от мюсюлманството, само името им е мюсюлманки. Жените се борят със Сотона, всичко е свързано с магии.”

“Торбешите са били богомили, еретици. Като се почне от Охридско, долината на Дрин, до Шар планина, по всички високи места са се скрили, далеч от центровете, скрити сред природата. Преспа е бил най-големият богомилски център. Тук има църкви навсякъде. Знае се, че са прогонени от православната църква и не са могли официално да проповядват, а са го вършили скришно.”

“В село Оргоста са намерени фрагменти от стенопис, в старите “кавурски гробища” има остатъци от богомилски надгробни плочи, розети, като в Босна и Херцеговина, т. нар. “стечки”. Там никой не е

изследвал. Има надгробни розети, има богомилски символи – например слънцето, розетите. На нашите гробища има стечки, а на арнаутските – няма. Навярно това е от богомилството.”

Назиф обръща внимание на присъстващите, че те още пазят и знаят старите си славянски фамилии, т. нар. “кавурски фамилии” – Киревци, Калевци, Шантировци, Цековци, Живковци, Маркочовци, Тучевци, Куманичевци, Количевци, Балинци (Белинци), Прецановци, Дочовци.”

ДЖУРДЖЕВДЕН

Нашенци в Албания празнуват Джурджевден четири дни – на 4-ти май (свечина), на 5-ти май (травке) младите момчета берат треви и трябва да намерят билките бътля, лук змиин, морач, за да украсят с тях животните за берекет, на 6-ти май (потке) късат върбови клонки и слагат по нивите за берекет, на 7-ми май е теферич и цялото село отива на голяма поляна на печено агне, вино и ракия.

Джурджевден е свързан и с гурбета, благодарение на който гораните оцеляват след западане на занаятчийството. Мъжете от Пакиша, Очikle, Запод, Кошарища са ходили на гурбет в началото на 20-ти век в България. По тези места много се говори за град Сливен.

Днес гораните от Албания ходят на гурбет предимно в Западна Европа. В село

Шищейец се запознах с младия Морач Юка, който живее и работи в Лондон. Оженил се е за нашенка, защото баща му казал, че ако се ожени за англичанка, по-добре да не му се мярка пред очите. През лятото на 2005 г. Морач се върнал в родното си село и направил голяма сватба с нашенка. Сватбите на нашенци траят 5 дни, невястата е на кон, носи традиционна, ръчно направена носия и златни дукати, предавани от поколение на поколение. Лицето на булката е боядисано и закрито с воал. Името на Морач значи вечнозелена билка, която трае много месеци и не съхне.

Нашенци тръгвали на гурбет на Митровден (Димитровден) и задължително трябвало да се върнат на Джурджевден, на празника за Гергьовден.

В албанска Гора се казва не гурбет, а пурт (стр. 937 от речника). Когато мъжът не се върне 2 – 3 лета от чужбина, се казва летуане, обяснява бай Назиф. Сещам се за горанската народна песен “Все е халал, Курто будала, сал летуане не халал”.

Речникът на горанския говор на Назиф Докле е продължение на делото на големите български етнографи Васил Кънчов и Йордан Иванов. Талантливият изследовател е подготвил за печат монографиите “Етнографска Гора”, “Следи от богомилството в Гора”, както и свои разкази. ★

Тайната на ароматите

Ароматите ни съпътстват навсякъде, свързват ни със спомени, провокират ни към желания, провокират чувство на удоволствие или непоносимост, събуждат емоциите ни, вдъхват настроения.

Текст и снимки:
Драгомира Никова



Докато носят помирихва, мозъкът активира онази част, която контролира чувствата, най-краткото обяснение на нашите светкавични реакции. Това влияние се разширява също и от въздействието на ароматите. Предпочитанията към миризмите зависят от индивидуалния характер и вкус на човека, но парфюмената нотка се пречупва по индивидуален начин върху човешката кожа и съответно това определя различното ѝ въздействие.

Ароматните елементи, съставлящи един парфюм, могат да бъдат цветни, коренови и дървесни, които да съдържат силни субстанции, като за това са необходими големи количества растителна маса за малко количество есенция.

Парфюмът и ароматерапията си имат своя история. Най-древните традиции на обработка на ароматни субстанции и по-

точно отлежаването им в различни масла носят началото си още от древните култури на Египет, Индия и Китай. По време на фараон Хатшепсут, парфюмът изживява своя възход, като ароматната смес е можело да се съставя само от духовните лица, които са имали достъп до балсами, благовония и етерични масла. Най-изтъкнатите дами от висшето египетско общество са носели в косите си малки маслени топчици, с предназначението да се разтапят от горещината през деня и да пренасят дълготрайни благовония. Това изразявало стремежа към хармония, вътрешна и външна красота, един от водещите символи на стария свят.

Древните гърци са използвали ароматни масла за втриване в човешкото тяло; по-късно през Средновековието в Европа са били използвани метални топчици с дуп-

ки за разпределяне на сладко миришещи аромати в различните помещения. Същите са били поставяни с цел да стимулират плодovitостта, да въздействат за лечение на някои болести и накрая, не на последно място, за прикриване на лошата хигиена.

Арабите откриват технологията на дестилация, пренесена в Северна Европа, чрез корабоплаването; едва по-късно около 16-ти век във Франция започва да се развива парфюмената индустрия. Опаковките на тези екстремно тежки миризми ставали все по-екстравагантни. Най-разпространени по онова време били шишенца от позлатен порцелан, с изрисувани ръчно миниатюри, понякога дори рисувани по лична поръчка и с изписване на имена. Другият вариант за опаковка били шишенца от цветен кристал и така почти до 19-ти век.

В днешно време индустрията на парфюми се превръща във финансов гигант заради големия скок на химическата индустрия и това замества първоначалния уникален начин на извличане на естествен материал. Съвременните парфюми произлизат от комбинацията на естествени и синтетични миризми, което предсказва прилагането и разпространението им в огромни количества.

Незаменима съставка на европейската парфюмерийна индустрия е световно известното българско розово масло, един изключително ценен и трудно добиван продукт (произвеждан чрез двойна дестилация). Маслодайната роза е пренесена в България от Индия през Персия, вероятно при походите на Александър Македонски. За нейното отглеждане е необходим умерено-континентален климат и подходяща богата почва. За 1 грам розово масло са необходими 1000 розови листа, за 1 килограм розово масло са необходими 3,5 тона розов цвят, а цената на световния пазар на розово масло е по-висока от тази на златото.

Съставните части на всеки парфюм са три: главна нота, сърцевина и базисна нота. Главната нота въздейства през първите минути най-силно върху кожата,



Снимка: Стефка Николова

сърцевината носи характера на парфюма и пренася цветните нюанси, а базисната нота е миризмата, която носи тежкия аромат и най-дълго остава да въздейства върху кожата.

Една друга тема е ароматерапията. Тя се отнася до науката, изследваща лечебното въздействие на цветните и дървесни аромати върху хората. За съжаление тя остава на заден план в сравнение с парфюмерийната индустрия. При нея се използват етерични масла за втриване в кожата, за ароматни парни бани или за вдишване, което преминава директно в кръвообръщението, от където започва истинската терапия. Лайката въздейства като успокояващо и антибактериално средство, розмаринът подобрява кръвообръщението, лавандулата понижава стреса, ментата се бори с инфекциите, цитрусовите масла са антиоксиданти и освежители. Разбира се, етеричните масла далеч не са лекарства, тяхното влияние е бавно и като въздействие не съвсем директно, но като съпътстващо средство и въздействащо върху психиката ни е неопровержимо.

И така, ароматите се оказват не само носител на удоволствие за обонянието ни, а са способни да мотивират и енергетизират, те са скритият източник на живота. ★



Българската „Света Гора“

За първи път посетих Кръстова гора преди десетина години. Дотогава не бях чувала за тази местност.

Дотогава не бях чувала за тази местност. Не успях да почувствам много от нея, тъй като на този ден, 14-ти септември – Кръстовден, потоци от хора от всички краища на страната се стичат натам, за да преносуват под звездите, да търсят изцеление, утеха и да са по-близо до Господ.

Сега, след 10 години, пътувам отново по този път. Препминавайки през Асеновград спираме за няколкочасова почивка в Бачковския манастир. Родопата винаги се е смятала за твърдината на българското християнство. Бачковският манастир е най-голямата обител в тази планина. Преживял 5 вековното турско робство той пази не малко тайни и истории. Преданието разказва, че на 14-ти септември 362 г. Света Елена, майката на Свети Константин, открила в земята на Голгота Христовия кръст и го въздигнала. Тя го пренесла в Константинопол. Свети Константин го разделил на три части, за да могат повече християни да се докосват до него. Една част върнал в Йерусалим, втората дал в Рим, а третата останала в Константинопол. През 1453 г. турците завзели града и кръста преминал в техни ръце. За монасите от Бачковския манастир било нетърпимо Христовият кръст да е в ръцете на другояверци и с дипломатия и много злато успели да го откупят от султана. Скрили го далеч от централните пътища, дълбоко

в планината, в Кръстова гора, в манастира „Света Троица“.

Накупили билки, сладко от горски ягоди и рачел от Бачковския манастир, потегляме по лъкатушещия път из дебрите на Родопата планина към Кръстова гора. Денят преваля и оставаме да преносуваме във вилата „Донка“ в село Борово, кръстена на името на гостоприемната си стопанка. Някои селяни са превърнали своите къщи в малки китни хотелчета. Много предприемчиво, тъй като село Борово е последното село преди Кръстова гора. Пред погледа ни от балкона на къщата са се ширнали Родопските баири – мощни, красиви, примамливо зелени. Въздухът ухае на акация, а в далечината се чува гайда. Омайваща гледка, галеца ухото музика, ухаещ на аромати въздух – какво повече да си пожелаем?

Остава само да стигнем до Кръстова гора. От стотици години тя привлича като магнит хора от всички краища на България. Светият кръст превърнал местността в светилище на Христос със силно енергийно излъчване и лековити извори.

Когато започва насилственото помехамеданчване на Родопите, монасите закопават дълбоко в земята на връх Кръстов ковчеже с частта от Христовия кръст и други светини. Турците достигат и до тук. Манастирът „Света Троица“ бива опо-

жарен и разрушен до основи, а монасите – изклани. Светините, обаче, били спасени и привличали хората, пазели вярата и достойнството на поробените и подхранвали надеждата за избавление. В тази местност не един вярващ е намерил утеха, решение на проблем, изцеление от болест или вътрешно спокойствие.

Възраждането на Кръстова гора започва през 1933 г. с идването на Йордан Стойчев Дрянов, наричан Брат Йорданчо. Родом от с. Ковачевица, щом чува преданието за светостта, тръгва към Кръстова гора. Остава там до края на живота си, намира съратници, влага много труд и усилия, всеотдайност и вяра. Обикаля из цяла България, разказва за чудесата на местността и насочва вярващи и невярващи.

Текст: Елица Караенева
Снимки: Горан Девря



Der bulgarische Sveta Gora (Heilige Berg)

Zum ersten Mal besuchte ich den Krastova Gora (Kreuzenberg) vor 10 Jahren. Vorher wusste ich nichts über diese Gegend.

Text: Elitsa Kareneva

Fotos: Goran Devrnja

Übersetzung: Krasimira Plachetzky

Damals konnte ich nicht sehr viel mitbekommen, da sich an diesem Tag, dem 14. September, Menschenströme von allen Ecken Bulgariens dort versammeln, um unter den Sternen zu übernachten, dort nach Heilung und Trost zu suchen und Gott näher zu sein.

Jetzt, 10 Jahre später, mache ich mich auf demselben Weg dorthin. Fahrend durch Asenovgrad, die Gruppe macht eine Pause beim Kloster von Batschkovo in den Rhodopen, das Gebirge, das immer schon als Festung des Christentums galt. Das Kloster von Batschkovo ist das größte hier. Es hat fünf Jahrhunderte osmanisches Joch überlebt und verbirgt viele Geheimnisse und Geschichten. Eine Legende erzählt, dass im Jahr 362 n.C. am 14. September die Heilige

Helena, Mutter vom Heiligen Konstantin, im Heiligen Land das Kreuzifix fand und es nach Konstantinopel brachte. Hier teilte es der heilige Konstantin in drei Teile, damit mehrere Christen es berühren können. Ein Teil wurde zurück nach Jerusalem gebracht, den Zweiten schenkte er Rom und den Dritten behielt er in Konstantinopel. Im Jahr 1453 wurde die Stadt zusammen mit dem Kreuz von den Türken erobert. Die Mönche vom Kloster ertrugen den Gedanken nicht, dass das Heilige Kreuz im Besitz von Menschen mit anderem Glauben ist und mit diplomatischem Geschick und viel Gold konnten sie schließlich das Heiligtum vom Sultan zurückkaufen. Sie versteckten es weit entlegen von allen Wegen, tief im Gebirge, im Kreuzenberg, im Inneren des Klosters „Heilige Dreifaltigkeit“.

Versorgt mit Heilkräutern, Walderdbeer- und Kürbismarmelade fahren wir weiter Richtung Kreuzenberg, dem verschlungenen Weg entlang. Der Tag geht langsam zu Ende und wir halten im Dorf Borovo an, wo wir in der Villa „Donka“, genannt nach der gastfreundlichen Wirtin, übernachten. Einige der Bauer hier machten aus ihren Häusern kleine gemütliche Gaststätten, was sehr klug ist, da das Dorf die letzte Station vor dem Ziel ist. Vom Balkon aus öffnet sich eine wunderbare Sicht auf die schönen, mächtigen grünen Berghänge. Die Luft duftet nach

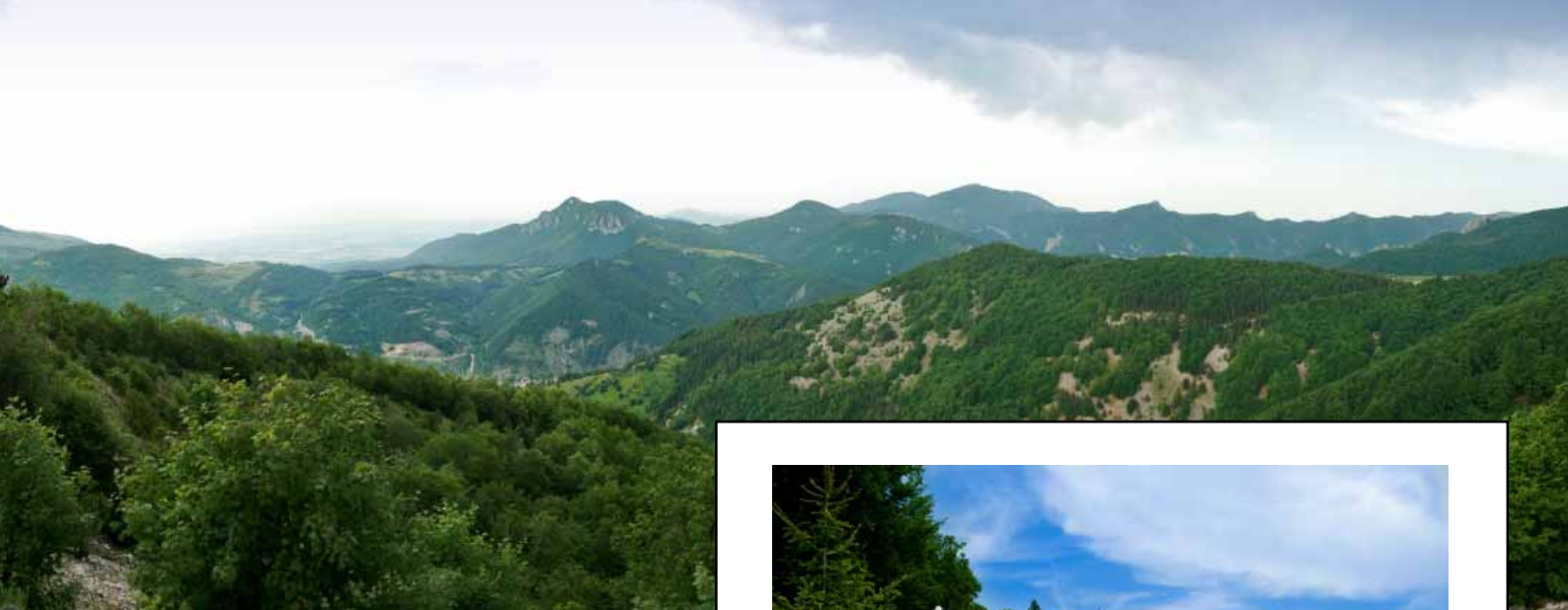
Akazienbäumen. Man hört den entfernten Klang eines Dudelsacks. Was kann man sich mehr wünschen als bezaubernde Aussicht, das Ohr schmeichelnde Klänge und herrlich duftende Luft. Wir sind nur ein Katzensprung vom Ziel entfernt. Der Ort zieht wie ein Magnet seit hunderten Jahren Menschen aus dem ganzen Land an. Es wird geglaubt, das durch das Relikt die Gegend eine starke Energieausstrahlung hat, und die Quellen eine heilende Kraft.

Als die zwanghafte Islamisierung der Bevölkerung in den Rhodopen begann, begruben die Mönche am Gipfel eine Schatulle mit den Teilen des Kreuzes und anderen Reliquien. Die Osmanen kamen auch hierher, zündeten das Kloster an und schlachteten die Mönche. Die Heiligtümer jedoch wurden gerettet, um den Glauben und die Würde der Menschen zu stärken, aber auch Hoffnung für Befreiung zu spenden.

Die Wiedergeburt des Ortes begann im Jahr 1933 mit dem Besuch eines gewissen Jordan Stojchev Drianov, genannt Bruder Jordantscho. Er hörte die Legende vom Heiligen Berg und kam von Dorf Kovachevitsa im Pirin Gebirge hierher. Er blieb hier bis zu seinem Tod, fand gleichgesinnte Menschen, und investierte viel Arbeit, Mühe und Glaube darin. Mit großem Glauben reiste er durch Bulgarien und erzählte von den Wundern, die hier geschahen und gewann dadurch viele



● Кръстова гора
Krastova gora (Kreuzenberg)



Лековитите извори били благоустроени, на мястото на разрушения манастир бил съграден каменен храм. Брат Йорданчо успява да привлече вниманието на цар Борис III, който изпратил сестра си тук и тя получила изцеление. Тогава бил подарен металният кръст, тежината на който символизира Христовата възраст, а изработката му има художествена стойност. Този кръст бива откраднат през 1994 г. и на негово място е поставен нов. Крадците били сподирени от нещастия. След повече от една година върнали металния кръст, който сега се съхранява в новия храм, изграден през 1995 г. с помощта на много дарители.

След кръста на върха, храмовете и параклисите, най-посещаваните места на Кръстова гора са аязмото с параклиса „Животворящия източник“ и аязмото „Окото“.

На Кръстова гора се ходи с вяра. Но и дори и без нея самото място омагьосва и изпълва душата с духовен мир и спокойствие. Така омиротворени и успокоени и ние си тръгнахме от там. ★



Анхänger. Die Quellen mit Heilwasser wurden neu gefasst, auf dem Platz des niedergebrannten Klosters wurde eine steinerne Kapelle gebaut. Der damalige Zar, Boris III, wurde darauf aufmerksam. Er schickte seine kranke Schwester hierher und sie wurde wieder gesund. Der Zar stiftete dem Ort ein wertvolles Kreuz aus Metal, dessen Gewicht das Alter in dem Christus starb symbolisierte und ein Kunstwert hatte. Das Kreuz wurde im Jahr 1994 gestohlen und durch ein anderes ersetzt. Die Diebe wurden von Unglück verfolgt und brachten nach einem Jahr das Kreuz wieder zurück, das heute in einem im Jahr 1995 mit vielen Spenden erbautem Gotteshaus aufbewahrt wird.

Die meistbesuchten Plätze nach dem Gipfelkreuz, den Tempeln und den Kapellen, sind die Quellen „die lebensspendende Quelle“ und „Das Auge“.

Die Pilger kommen hierher erfüllt mit Glauben. Für Nichtgläubige reicht auch nur die magische Schönheit der Natur, die die Seele gleichermaßen bezaubert und mit Ruhe erfüllt. Mit ähnlichen Gefühlen kehren auch wir zurück. ★



Zinscap

Във времена на нестабилна икономическа конюнктура е важно човек да се застрахова срещу покачването на лихвите.

Текст: Радослава Савова

С помощта на „caps“ (шапка – превод от англ. език) плаващите лихви върху един кредит могат да бъдат ограничени до един „таван“. Ако този „таван“ бъде прескочен, се изплаща разликата между по-високата настояща стойност и фиксираната стойност.

Какво е Zinscap?

Zinscap (лихвен таван) е дериват, който предлага горна граница за размера на лихвите. Той се прилага по отношение на основните лихвени проценти, каквито са LIBOR и EURIBOR, съответно за CHF и EUR. Банката, която продава този продукт, се задължава да възстанови парите, които са над договорения таван. Zinscap обикновено струва еднократна премия.

Кога бива прилаган?

Zinscap е особено полезен, когато икономическата ситуация е трудно да бъде прогнозирана. Експертите предвиждат по-нататъшни увеличения на лихвите, особено за собствениците на недвижими имоти.

Как функционира един Zinscap?

Пример: Един Zinscap бива купен за кредит от 100.000 CHF и горна граница на лихвите от 3,5 % на година. Ако лихвеното плащане стане 4 % на година, то разликата от 0,5 % ще бъде овъзмездена. Тази разлика е 500 CHF.

За и против

Zinscap има следните предимства:

- да се използват ниските лихви
- той предлага сигурност срещу покачването на лихвите
- предлага възможност лихвеното плащане да бъде предвидено
- носи предимства, когато човек има намерение да обърне своята валута при кредитите в чужда валута
- възможността за предсрочно изплащане на кредита е от значение

Като недостатък може да се изтъкнат разходите по закупуване на продукта.

За повече информация относно Вашия кредитен случай можете да се обърнете към нас. ★

Zinscap

In Zeiten wie diesen, wo die Wirtschaftslage nicht stabil ist, ist es wichtig, dass man sich gegen steigende Zinsen versichert.

Text und Übersetzung: Radoslava Savova

Mit Hilfe von Caps können die Zinsen für einen variabel verzinslichen Kredit bis zu einem Höchstbetrag fixiert werden.

Wird der Höchstbetrag des Zinssatzes überschritten, erfolgt durch den Cap eine Auszahlung in Höhe der Differenz zwischen dem tatsächlichen Zinssatz und der Obergrenze.

Was ist ein Zinscap?

Ein Zinscap ist ein Derivat. Er bietet bei variabler Verzinsung eine Zinsobergrenze. Der Zinscap bezieht sich auf liquide Geldmarktsätze. Solche sind z.B. der Libor oder der Euribor (LIBOR in CHF und EURIBOR in EUR). Der Verkäufer von Zinscaps (also die Bank) verpflichtet sich bei Übersteigen dieses vereinbarten Zinssatzes zu einer Ausgleichszahlung. Bei Abschluss wird vom Käufer eine einmalige Prämie entrichtet.

Wann wird er angewendet?

Der Zinscap ist besonders nützlich wenn die Wirtschaftslage nicht prognostizierbar ist. Die Experten sagen weitere Zinssteigerungen voraus, vor allem für Immobilienbesitzer.

Wie funktioniert ein Zinscap?

Folgendes Beispiel: ein Zinscap wurde für den Wert von 100.000 Schweizer Franken mit einem Höchstzinssatz von 3,5 % pro Jahr gekauft. Wenn der zugrunde gelegte Zinssatz in der Währung Schweizer Franken 4 % pro Jahr erreicht, so wird die Differenz von 0,5 % des Werts von 100.000 pro Jahr gutgeschrieben. Die Differenz macht 500 Franken aus.

Pros und Cons für einen Zinscap

Der Zinscap hat folgende Vorteile:

- man profitiert von derzeit niedrigen Zinsniveau,
 - er ist eine Versicherung gegen steigende Kreditzinsen,
 - er bietet kalkulierbare Zinszahlungen für die gewählte Laufzeit,
 - man beabsichtigt die Finanzierungswährung (z.B. CHF, EUR, JPY, USD, etc.) während der Laufzeit zu ändern,
 - man will die Möglichkeit haben, bei der Finanzierung jederzeit eine (Teil-) Rückzahlung vornehmen zu können
- Als Nachteil kann man nur die Kosten für den Zinscap nennen.

Für weitere Informationen bezüglich Ihres persönlichen Kreditfalles stehen wir gerne zur Verfügung. ★

“Будители”! Къде сте?

Не само България има нужда от култура на доверието

Текст: Инга Деор

Колко голям е делът на хората, които активно подкрепят процесите на промяна в своята страна? Те ли съставляват масата от хората? Какъв е броят на тези, които се грижат за негативните медийни кампании в страната и чужбина? Къде можем да срещнем хората от тъй нареченото “bad society”? Каква сила е нужна, за да се разшири техния хоризонт? Защо отбягват най-важния въпрос? Всеки човек остава част от общността, дори когато неразпознат кръстосва страната в луксозни возила, усамотява се в луксозни яхти или непристъпни замъци, поставя непреодолими бариери, за да се отграничи от другите. Как можем да си върнем първоначалното съзнание? Знаят ли „неосъзнатите”, че, въпреки нарастващото богатство, неудовлетвореността от живота не изчезва? Колко хора са измъчвани от страхове? Страхове, че могат да загубят богатството, натрупано за сметка на другите? Не са ли разбрали все още, че потреблението не може да компенсира душевния дискомфорт и че вътрешното равновесие не се купува? Съществува едно място, където всички хора се срещат и няма човек, който не го търси: честният и мошеникът, сериозният и несериозният бизнесмен, почетеният и непочетеният политик, корумпиращият и корумпираният, всяка жертва и всеки престъпник. Всички търсят „смисъла на живота” си. Смисълът, както и щастието, не е някакво място, където да отидем или което да зависи от определена сума в банковата сметка. Смисълът и щастието се получават като резултат от



ценностно-ориентирани действия. Това, че прекомерното ядене и пиене не правят човека щастлив, а водят само до наднормено тегло и духовна леност, е осезаемо и очевидно. На какво жизнено мото се подчиняват „неосъзнатите” индивиди, които хвърчат с максимална скорост от точка А до точка Б, ако не могат да дефинират каквато и да било цел? „Изобщо нямам цел, обаче ще пристигна там по-бързо?” Какво гласи въпросът, който никой не може да заобиколи? „Защо?” Добър е за този, който има свой отговор. В идеалния случай ще подсили собствената

стойност: човек живее истински и не пречи на никого. В най-лошия случай човек не може да бяга повече от прозрението, че трябва цял живот да носи отговорност за процесите на възпитанието и промяната. И двете позиции водят до източника на най-голямо богатство: вътрешна свобода в отговорността и осъзнаването, че собственото съществуване е ценно и има смисъл.

Не само България се нуждае в много области от ясно дефинирани мерки, формирани от „богати” личности. Навсякъде нашият разтърсван от кризи свят се нуждае от хора, които са духовно богати. Личности, които живеят и действат честно, които никога не забравят, кой е поверил в ръцете им властта: много хора, които копнеят за доверие. За всеки е чест да им даде подкрепата си, да им помогне, независимо на какво място в обществото се намира.

Инга Деор е автор и консултант. Нейните криминални истории от Черноморието показват цялостната картина на България. В книгата си „Човек може всичко, стига да поиска! – За свободата на човека” тя върви по стъпките на австриецца Виктор Е. Франкл, основател на третата виенска школа по психотерапия: логотерапия и екзистенциален анализ – учение за смисъла, насочено срещу лишението от смисъл. За допълнителна информация: inga.deor@gmx.de. ★

“Buditeli“! Wo seid ihr?

Nicht nur Bulgarien braucht eine Vertrauenskultur

W

Wie groß ist der Anteil der Menschen, die einen Veränderungsprozess in ihrem Land pro-aktiv unterstützen? Bilden sie die Masse? Wie groß ist die Zahl derer, die für die negative Medienresonanz im Inland und im Ausland sorgt? Wo trifft man die Menschen der “bad society”? Welche Kraft ist notwendig, ihre Horizonte zu weiten? Warum weichen sie der wichtigsten Frage aus? Jeder Mensch bleibt Teil der Allgemeinheit, auch wenn er unerkannt in Hochglanzkarossen durch ein Land schwebt, in Luxusjachten oder Sicherheitshochburgen inselartige Barrieren errichtet, um andere auszugrenzen. Wie gewinnt man ursprüngliches Bewusstsein zurück? Wissen die “Bewusstlosen”, wieso sich trotz zunehmendem Reichtum Lebensunzufriedenheit nicht auflöst? Wie viele sind von Ängsten geplagt? Ängsten, den auf Kosten Anderer angehäuften Reichtum zu verlieren? Haben sie nicht schon die Erfahrung gemacht, dass Konsum keine Störgefühle kompensiert und innere Ruhe nicht käuflich ist? Es gibt einen Ort, an dem sich alle Menschen treffen, und es gibt keinen, der ihn nicht sucht: Der Wahrhaftige wie der Betrüger, der seriöse wie der unseriöse Businessmen, der redliche wie der unredliche Politiker, der Korrupte ebenso wie der Korruptierte, jedes Opfer, jeder Täter. Alle suchen ihren “Lebenssinn”. Sinn ist wie Glück kein Ort, der unmittelbar angesteuert werden kann oder durch einen bestimmten Kontostand erreicht wird. Sinn und Glück sind Resultate aus dem Vollzug werteorientierter Handlungen. Dass zu viel Essen und Trinken nicht glücklich macht, sondern zu Übergewicht führt und geistig-



Trägheit, ist fühlbar und sichtbar. Welchem Lebensmotto folgen “Bewusstlose”, die mit Höchstgeschwindigkeit von A nach B rasen, wenn sie kein Ziel definieren? “Ich habe gar kein Ziel, dafür bin ich aber schneller dort?” Wie lautet die Frage, an der kein Mensch vorbeikommt? “Wozu?” Gut für den, der sei-

Text: Inga Deor

ne Antwort kennt. Im Idealfall stärkt sie den eigenen Selbst-Wert: Man lebt authentisch und schädigt Niemanden. Im schwächsten Fall weicht man der Einsicht nicht mehr aus, für Prozesse der Nacherziehung und Veränderung lebenslang selbst verantwortlich zu sein. Beide Haltungen führen zur Quelle größten Reichtums: innerer Freiheit in Verantwortung mit der Erkenntnis, das eigene Dasein ist wertvoll und sinnvoll.

Nicht nur Bulgarien braucht in vielen Bereichen klar definierte Maßnahmen, herausgebildet von “reichen” Persönlichkeiten. Überall braucht unsere krisengeschüttelte Welt Menschen, die “geistig” reich sind. Persönlichkeiten, die glaubwürdig leben und handeln, die nie vergessen, wer ihnen die Macht treuhänderisch in die Hände legt: Eine Vielzahl von Menschen, die voller Sehnsucht nach Vertrauen suchen. Sie zu unterstützen und zu stärken lohnt sich für jeden, unabhängig davon, an welchem Platz er oder sie steht.

*inga deor ist Autorin und Beraterin. Ihre Schwarzmeerkrimis bieten ein ganzheitliches Bulgarien an. In ihrem Sachbuch “Der Mensch kann alles, wenn er nur will! - Über die Freiheit des Menschen”, folgt sie den Spuren des Österreichers, Viktor E. Frankl, dem Begründer der Dritten Wiener Schule für Psychotherapie: Logotherapie- und Existenzanalyse, eine Sinnlehre gegen die Sinnleere. Weitergehende Informationen: inga.deor@gmx.de. **

Търговската марка на общността

- СЪЩНОСТ И ПРЕДИМСТВА

Когато компанията „Домейн Бояр“ започна да изнася на европейския пазар собствени марки вина, фирмата трябваше да помисли как да защити отличителните си белези- търговските марки, дизайна, географските означения. Характерна особеност на тези обекти на индустриалната собственост е, че тяхната закрила има ограничен териториален обхват, тоест регистрирането на марката в определена държава дава права на собственика ѝ само за тази страна. От години „Домейн Бояр“ използва системата на търговска марка на Общността, която дава възможност чрез една-единствена заявка да се получи закрила на територията на целия Европейски съюз (ЕС). Така компанията е спокойна, че в която и държава-членка да изнесе продукцията си, нейната търговска марка ще се ползва с пълна защита.

Д Легалното определение за търговска марка на Общността е дадено в Регламент 40/94 на Съвета: това е всеки знак, който може да бъде представен графично, в частност думи, персонални имена, рисунки, букви, цифри, формата на стоката или нейната опаковка, който може да отличава стоките и услугите на едно предприятие от тези на друго. Марката на Общността дава на своя притежател изключително право

- ✓ да **използва** марката
- ✓ да се **разпорежда** с нея (продава, отстъпва лиценза, да използва правото върху марката като обезпечение по предявен или бъдещ иск и др.)
- ✓ и да **забрани** на всички останали да използват марката без негово съгласие на територията на ЕС. Тази забрана се разпростира и по отношение на идентични или сходни знаци, които конкурентите използват за същия или сходен вид продукти, за които марката е регистрирана.

Марката на общността се придобива чрез регистрация. На практика няма държава, чиито граждани да не могат да подадат заявка за регистрация. Тя се подава чрез националните патентни ведомства (например Патентното ведомство на Р България или на Австрия), които от своя страна я препращат към ОНІМ или директно в самото ведомство. **Подаването на заявката** може да стане лично, по пощата, чрез куриер или по факс. Най-бързият и евтин път е чрез електронен формуляр по интернет. Заявката може да се подаде на всеки от официалните езици на Общността като той се приема за първи език. Отделно се посочва още един от петте работни езика (английски, френски, немски, италиански и испански), който остава като език,

на който се извършват всички процедурни действия пред ведомството. Заявката трябва да съдържа: искане за регистрация на марка на Общността, информация за заявителя, списък на стоките и услугите, за които се регистрира марката, и изображение на самата марка. Това е първата стъпка от процедурата по регистрация. Веднъж приета, заявката подлежи на различни експертизи (формална и по същество), които целят да се открият възможни основания за отказ от регистрация (абсолютни и относителни). По искане на заявителя може да бъде направено проучване за наличието на предходни права, тоест заявки или регистрации на марки на Общността, които са с по-ранна дата на заявяване, с по-ранен приоритет или съдържат валидна претенция за старшинство, отнасящи се за марки с по-ранен приоритет. Като абсолютни основания за отказ за регистрация на марка Директивата на ЕС посочва:

- ✓ липса на отличителност на заявения знак (например “Ябълка” или „Apple” е отличително название за компютри, но едва ли може да се приеме за такова по отношение на компания, занимаваща се с отглеждането на ябълки)
- ✓ на някой от езиците на страните-членки на ЕС въпросният знак служи изключително за означаване на вида, качеството, количеството, предназначението, стойността, географския произход на стоката или предлаганата услуга (например “сирене” не би могло да се регистрира като марка за млечни продукти, тъй като на български език думата е обичайно означение за този вид продукти);
- ✓ заявеният за регистрация знак е станал обичаен във всекидневния език или в добрите и трайни търговски

Текст: Елица Ценова



практики (например знакът, с който се обозначава чуплива стока не може да бъде заявен за регистрация като търговска марка, нито пък изображение подобно на него);

✓ заявеният знак или дума противоречат на общественения ред и приетите морални принципи (случва се дума, която на един език има позитивно значение, на друг език да бъде обидна и оскърбителна);

✓ заявеният знак може да заблуди обществеността относно естеството, качеството или географския произход на стоката или услугата;

Проверката за наличие на някое от посочените основания се извършва на всички официални езици на Общността. Ако основанието е налице дори само за една държава, ведомството постановява отказ от регистрация.

Следващата стъпка в процеса по регистрация е **публикуването на заявката** в официалния бюлетин на ОНМ. По този начин тя става публична и всяко трето лице, което счита, че така заявената марка нарушава негови права, в тримесечен срок от публикацията може да подаде възражение (опозиция). Процесът по опозиция се развива пред ведомството и ако завърши в полза на заявителя, се преминава към последния етап - **регистрация на марката**, който включва окончателно заплащане на дължимите такси, публикуване на марката в официалния бюлетин и издаване на сертификат за регистрация.

След регистрацията на марката, нейният притежател има задължение да я използва на територията на поне една държава-член на ЕС. Ако в срок от 5 години той не покаже активност, може да се стигне до заличаване на регистрацията.

Срокът на регистрация е 10 години и може да бъде подновяван неограничен брой пъти.

Системата на марка на Общността предлага редица възможности и предимства за ползвателите ѝ.

● **Една марка за целия пазар на ЕС** (27 държави с над 370 милиона население). Това е изключително облекчение за фирмите, които търгуват под една марка на територията на целия вътрешен пазар (Palmer's, Swarovski, Bella, Domein Boyar).

● **Унифицирана система** за защита - тази марка е регламентирана в Регламент 40/94 на Съвета и не е подчинена на националните законодателства;

● **Една опростена и сравнително евтина процедура за регистрация** вместо подаване на съответен брой национални заявки в отделните държави. От 1-ви май 2009 година таксата за регистрация на марка на Общността бе намалена с 40% и в момента е 1050 евро, за подаване на заявка по електронен път - 900 евро.

● **Системата за марка на Общността** предлага и много други предимства, свързани с ефективно взаимодействие с националните системи, зачитане на предходни права, възможности за преобразуване на заявките и ползване приоритет на първата заявка, взаимодействие с Мадридския протокол. Фактът, че всяка година се отчита нарастване броя

Общностни данни:	
През 2008 г. Австрия е подала 2.010 броя заявки в ОНМ, което представлява 3,30% от общия брой на заявки от ЕС.	
България регистрира 276 заявки, което е 0,45% от общия брой заявки.	
Общностни данни по държави:	
AUER	438
NOVOMATIC	275
RED BULL	100
Austria Tabak GmbH&CoKG	75
T-Online.at Internet Service GmbH	70
Общностни данни по фирми:	
Copernicus EOOD	34
Булгартабак АД	17
Софарма	16
Вита Фуудс ООД	16
Мобилтел ЕАД	14

на подадените заявки¹, а ползвателите на системата изразяват задоволство от работата на ОНМ, показва, че това е една успешна и гъвкава система, която работи в полза на бизнеса.

Повече информация по темата може да намерите:

- Офис за хармонизация на вътрешния пазар: <http://oami.europa.eu/ows/rw/pages/index.de.do>
- Патентното ведомство на РБългария: <http://www.bpo.bg/>
- Патентното ведомство на Австрия: <http://www.patentamt.at/Home/index.html>

Сдружение Българо-австрийско училище за занимания в свободното време- Виена



Училището предлага обучение по: Български език и литература I-IV клас, Родинознание I-IV клас, Български език и литература V-XII клас, География и История на България V, VI и XI клас, и икономика VII и X клас, Музикално обучение I-IV клас, предучилищна група, български народни танци, детска вокална група.

Свидетелствата, издавани от Българо-австрийското училище, са **легитимни** пред българското Министерство на образованието и **освобождават** учениците от приравнителни изпити в Р България.

Записването за учебната 2009/10 год. ще се проведе на 11 септември (петък) и на 14 септември (понеделник) от 15:00 до 19:30 ч. в училището. Учебната година ще бъде открита на 15.09.2009 от 17:00 ч. в залата на Българското търговско представителство, 1040 Wien, Kühnplatz 7 и ще приключи края на юни 2010.

1040 Wien, Kühnplatz 7/10
Tel. 0699/818 44 088
E-mail: office@bulgarische-schule.at
www.bulgarische-schule.at

Push the limit - за любовта, отчуждението и танца като приобщаване



Еви Генова: „Какъв би бил животът без подобни различия? Безинтересен.“

На 8-ми, 9-ти и 10-ти юни в Рабенхоф театър се състоя едно необичайно по своя заряд и динамика представление с българско участие. Танцовият спектакъл Push the limit на режисьорката Силвия Генова, част от програмата на интегративен театър ВИВА за деца с нормален и увреден слух, е по идея и хореография на нейната 21-годишна дъщеря Евгения Генова. Самата тя със сериозно увреждане на слуха, Евгения, освен това, изпълнява главната роля в шоуто.

В основата на сюжета е историята на двама влюбени, хванати в примката на враждебния околнен свят, който всячески се опитва да ги раздели. Разказ за невидимата граница между „нормалните“ и „различните“ и за смелостта да я прекрочиш въпреки опасността да бъдеш отхвърлен, за надмогването на себе си и на страховете си в търсене на пътя към другия. Този път е осеян със съмнения и противоречиви емоции, с изгаряща страст и смразяваща самота, с чувство на лекота и безтегловност, и с болезнени срещи със суровата реалност, която ни приземява и приковава към земята.

Неизменна част от цялостното изживяване на представлението са и мултимедийните ефекти, дело на българския режисьор Даниел Ахмаков. С помощта основно на игра със светлините, сенките и цветовете, и в комбинация с оригиналните костюми, се създава една емоционално наситена атмосфера. Благодарение на мултимедията, която изцяло замества всякакви декори, само за миг сцената напълно се преобразява: избухва в пламъци и се вледенява, отблъсква с враждебност и приканва с топлота, приютява природните стихии и градската джунгла.

Спектакълът е изключително динамичен, с резки промени на настроението и стилови преходи както в музикално, така и в танцово отношение. Независимо дали става дума за модрен балет, хип-хоп или брейк, всеки един от деветимата танцьори показва завидни умения и добре отработена техника. Много силно е сценичното присъствие на двамата главни танцьори, чиито съвместни изпълнения могат само да служат за пример за това, колко много може да каже човек без думи и колко по-въздействащо може да бъде понякога мълчанието.

Текст: Блага Златева

В това представление думите са просто поредната граница, която обществото поставя в общуването ни, и която Еви Генова и компания съумяват да прекрочат. Лекотата, с която това им се удава, може да накара всеки да се замисли. Дали като сме се вкопчили толкова здраво в думите, не си отнемаме сами възможността да общуваме пълноценно с всичките си сетива? Дали не лишаваме собствените си емоции от тяхната първична спонтанност, опитвайки се да ги опишем, вместо да ги изживеем?

В този ред на мисли идеята на интегративен театър ВИВА, който е и част от инициативата Licht ins Dunkel, не е просто да събере заедно деца с нормален и деца с увреден слух. Подобни начинания обикновено повече разделят, отколкото сплотяват, защото си служат с наставления и клишетата.

Посланието, което изпращат авторите и участниците в представлението Push the limit е съвсем различно. Като ни предлагат едно интензивно сетивно изживяване, те сякаш питат: „Ти, който виждаш и чуваш, колко често се вглеждаш и заслушваш?“ ★



Push the limit: von der Liebe, der Entfremdung und dem Tanz als Integration

Evi Guenova: „Was wäre das Leben ohne solche Vielfalt? Uninteressant!“

Am 8., 9., und 10. Juni fand im Rabenhoftheater eine äußerst dynamische und emotional aufgeladene Veranstaltung mit bulgarischer Beteiligung statt. Das Tanztheaterstück „Push the limit“ der Regisseurin Silvia Guenova gehört zu dem Programm des integrativen Theaters VIVA, das schwer- und normalhörige Kinder zusammenbringt. Die Idee und die Choreographie des Stücks hat Frau Guenova's 21-jährige Tochter Evgenia entwickelt, die, selbst schwerhörig, auch die Hauptrolle spielt. In dem Stück handelt es sich um zwei Verliebte, die von einer feindlichen Außenwelt umgeben sind, die ständig versucht, die beiden auseinander zu bringen. Eine Geschichte von der unsichtbaren Grenze zwischen den „Normalen“ und den „Anderen“ und vom Mut diese Grenze zu überschreiten, trotz der Gefahr, zurückgewiesen zu werden; von der Überwindung des eigenen Selbst und der eigenen Ängste auf der Suche nach dem Weg zum anderen. Dieser Weg ist voller Zweifel und widersprüchlicher Emotionen, brennender Leidenschaft und lähmender Einsamkeit. Man ist hin und hergerissen zwischen Gefühlen: Glück und Entspannung oder die schmerzhaft Begegnung mit der Realität wechseln einander ab.

Text und Übersetzung: Blaga Zlateva

Die Multimedia-Effekte, des bulgarischen Regisseur Daniel Ahmakov sind ein wesentlicher Teil des ganzheitlichen Erlebnisses. Dabei bedient man sich hauptsächlich der Licht- und Farbeffekte, die in Kombination mit den originellen Kostümen dazu beitragen, eine emotional aufgeladene Atmosphäre zu schaffen. Dank der multimedialen Aufbereitung, die jegliches Dekor ersetzt, verwandelt sich die Bühne für einen Augenblick vollkommen: sie bricht in Flammen aus und erstarrt, schreckt ab und lädt herzlich ein, sie beherbergt die Naturgewalten, aber auch den Großstadtdschungel.

Das Stück ist äußerst dynamisch, mit plötzlichen Stimmungsänderungen und krassen Übergängen, sowohl musikalisch, als auch tänzerisch. Egal ob es um Modern, Hip-Hop oder Breakdance geht, zeigt jeder der neun Tänzer beneidenswertes Talent und gut trainierte Technik.

Die beiden Hauptdarsteller haben eine besonders starke Bühnen-Präsenz und sind durch ihre gemeinsamen Szenen ein Beispiel dafür, wie viel man ohne Worte sagen kann und dass Schweigen manchmal ausdrucksvoller ist, als Worte.

In dieser Aufführung sind Worte einfach auch eine Grenze die die Gesellschaft in unserer Kommunikation setzt und die Evi Guenova und Co. überschreiten. Es macht nachdenklich, wie leicht ihnen das fällt

Nehmen wir uns nicht selbst die Möglichkeit, vollwertig und mit allen Sinnen miteinander zu kommunizieren, indem wir uns immer an Worten festklammern? Verlieren wir nicht selbst die Spontaneität unserer Emotionen, indem wir immer versuchen, sie mit Worten zu beschreiben anstatt sie zu leben?

In diesem Sinne ist die Idee vom integrativen Theater VIVA, das zur Initiative „Licht ins Dunkel“ gehört, nicht einfach nur Hörbehinderte und Normalhörige zusammenzubringen. Solche Vorhaben sorgen mehr für Spaltung als für Vereinigung, weil sie Behinderungen und Klischees enthalten.

Die Botschaft, die die Autoren und die Mitwirkenden mit dem Stück „Push the limit“ vermitteln, ist eine völlig andere. Sie stellen uns ein intensives sinnliches Erlebnis vor, als ob sie uns fragen wollen: „Du, der, die sehen und hören kann, wie oft schaust du wirklich zu und wie oft hörst du einfach weg?“. ★



Български Православен
Параклис

”Св.Св. КИРИЛ и МЕТОДИЙ”

1040 Wien, Klagbaumgasse 4

Тел./Факс: 581 30 04 (църковен)

mobil: 0699 1 95 85 481

www.orthodoxes-kloster.at

СЛУЖИ СЕ НА ЦЪРКОВНОСЛАВЯНСКИ И
НОВОБЪЛГАРСКИ ЕЗИК

Програмата за месеците Август и Септември

Дата: Час:

Август 2009

- 6 8ч. Св.Литургия. ПРЕОБРАЖЕНИЕ
ГОСПОДНЕ.
- 8 18ч. Вечерно Богослужение
- 9 10ч. Св.Литургия.
- 22 18ч. Вечерно Богослужение
- 23 10ч. Св. Литургия.
- 29 18ч. Вечерно Богослужение
- 30 10ч. Св. Литургия.

Септември 2009

- 5 18ч. Вечерно Богослужение
- 6 10ч. Св. Литургия.
- 8 8ч. Св. Литургия. РОЖДЕСТВО НА
ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦА.
- 12 18ч. Вечерно Богослужение
- 13 10ч. Св. Литургия.
- 14 8ч. Св. Литургия. ВЪЗДИГАНЕ НА
КРЪСТА ГОСПОДЕН.
- 19 18ч. Вечерно Богослужение
- 20 10ч. Св. Литургия.
- 26 18ч. Вечерно Богослужение
- 27 10ч. Св. Литургия.

Кръстовден

Въздвижение на честния кръст Господен

На 14-ти септември християнската църква празнува един от най-важните си празници - Въздвижение на животоворящ Кръст Господен, по народному Кръстовден.

Църквата почита Кръста Господен още 3 пъти през годината: на третата неделя от Великденския пост, наречена Кръстопоклонна; на Велики петък и на 1-ви август.

Повод за въвеждането на Кръстовден в християнския календар са следните събития:

- явяването на Светия кръст с надпис "In hoc vinces", "С този ще победиш", през 312 г. на император Константин Велики,
- намирането на Кръста на Голгота през 326 г. от света Елена, майка на Константин Велики;
- връщането на Кръста през 630 г. от император Ираклий от 14-годишния персийски плен;
- освещаването на храма на Гроба Господен на 14-ти септември 335 г.

На богослужението епископът „въздвижва“ кръста, т.е. повдига го над главите на вярващите, за да могат всички да видят Светия кръст. Оттук и църковното название на празника - "Въздвижение".

Свещеник обикаля домовете, благосла-

вя ги, като ги поръсва със светена вода. На този ден се спазва строг пост.

В митологичните представи на българите на Кръстовден денят и нощта се "кръстосват", т.е. изравняват се по време-траене. Това насочва към есенното равноденствие на 21-ви септември. Според българския народен календар от Кръстовден времето застудява, водите в реките и езерата изстиват и настъпва есента.

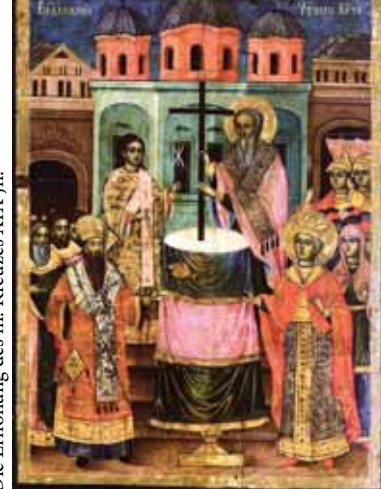
В южнобългарски краища Кръстовден е наричан "гроздоберник", защото на него започва гроздоберът, освещава се първата чепка грозде и семето за есенната оран и сеитба. На места в Североизточна България се правят сборове, раздава се курбан за здраве и плодородие.

Кръстът присъства често като мотив в народната тъкан и неизменно се поставя от строителите на покрива на завършваща се сграда.

На Кръстовден празник имат лечителите на "секнал се кръст", изкълчени и навехнали крайници.

На именниците на Кръстовден - Кръстъто, Кръстина, Кръстена, Кръстан, Кръстана, Кръстил, Кръстила, Кръстилена, Кънчо, Ставри (от гр. стаυρός-"кръст"), честито! ★

Въздвижение на честния кръст. XIX-ти век
Die Erhöhung des hl. Kreuzes XIX Jh.



САЛАТА С БУЛГУР

Продукти:

- 1 ч.ч. булгур
- 2-3 домата
- 2 краставици
- 1 глава лук
- 2-3 скилидки чесън
- ½ ч.ч. лимонов сок
- 3-4 с.л. зехтин
- 2 връзки магданоз
- черен пипер, сол

Приготвяне:

Накиснете предварително булгура в две чаши вряла вода за 30 минути. След като набъбне, го отцедете хубаво.

В голяма купа смесете ситно нарязаните зеленчуци, лук, чесън и магданоз, булгура, лимоновия сок, зехтина и разбъркайте внимателно. Подправете по желание със сол и пипер.

Салатата се поднася изстудена.

Инфо: Доника Цветанова

Der Kreuztag

Die Kreuzerhöhung

Am 14. September feiert die christliche Kirche einen der wichtigsten Festtage – die Kreuzerhöhung, auf Bulgarisch „Krastovden“, d.h. Tag des Kreuzes.

Die Orthodoxe Kirche widmet dem Kreuz Gottes noch drei weitere Festtage: in der dritten Woche der Fastenszeit vor Ostern; am Karfreitag und am 1. August.

Anlass für die Einführung der Kreuzerhöhung in den christlichen Kalender sind die folgenden Ereignisse:

- die Erscheinung des Hl. Kreuzes dem Kaiser Konstantin dem Großen im Jahre 312 mit der Inschrift „In hoc vinces“, „Mit ihm wirst Du siegen“

- das Wiederfinden des Kreuzes am Golgothahügel im Jahre 326 durch Kaiserin Elena, der Mutter Kaisers Konstantins des Großen

- Die Rückführung des Kreuzes aus der 14jährigen persischen „Gefangenschaft“ nach Konstantinopel unter Kaisers Herakleios im Jahre 630 und

- die Weihe der Grabeskirche in Jerusalem am 14. September 335.

Im Gottesdienst „erhöht“ der Bischof das Kreuz, d.h. er aufhebt ihn über die Köpfe der Gläubigen so dass alle das Hl. Kreuz sehen zu können. Von dieser Handlung leitet sich die kirchliche Benennung des Festes „Erhöhung“ ab.

Danach geht der Geistliche um die Häuser, segnet sie indem er mit Weihwasser Häuser und Höfe bespritzt. An diesem Tag ist strenges Fasten angesagt.

„Кръст“ за покрива на къщата с подаръците за строителите. Смолянско „Кръз“ für den Dach des Hauses mit Geschenke für die Baumeister. Smolyan.



Text und Übersetzung:

Dr. Dimitar Dunkov, Univ.-Doz.

Nach den mythologischen Vorstellungen der Bulgaren „kreuzen“ sich der Tag und die Nacht, d.h. sie gleichen sich in ihrer Zeitdauer an. Das weist auf die Tagundnachtgleiche am 21. September hin. Laut bulgarischen Volkskalender kühlt das Wetter ab Krastovden ab, das Wasser in den Flüssen und Seen wird kälter und der Herbst bricht ein.

In südbulgarischen Gebieten nennt man Krastovden auch „Grozdobérnik“, was etwa „Weintraubepflücker“ heißt, weil an dem Tag das Weintraubepflücken beginnt. Die erste Traube sowie die Saat fürs Herbstpflügen und –aussaat wird geweiht.

In Nordostbulgarien finden gemeinsame Feste statt, es wird sog. „kurban“, „Opferessen“ an allen Anwesenden für deren Gesundheit und Fruchtbarkeit ausgeteilt.

Das Kreuz findet man öfter als Motiv auf den Trachten und Volksgeweben. Es ist auch üblich dass ein Kreuz vom Baumeister auf das Dach eines neugebauten Hauses gestellt wird.

Der Krastovden ist auch Festtag der Heiler (Chiropraktiker) die die verrenkten, verstauchten oder gebrochenen Glieder heilen bzw. wieder einrichten.

Am Krastovden haben Namenstag: Karstyo, Krastina, Krastena, Krastan, Krastana, Krastil, Karstila, Krastilena, Krastilena, Kancho, Stavri (aus dem Griechischen σταυρός, „Kreuz“). An alle – Herzlichen Glückwunsch zum Namenstag! ★

GRÜTZENSALAT

Zutaten:

1 Tasse Grütze
2-3 Tomaten
2 Gurken
1 Zwiebel
2-3 Knoblauchzehen
½ Tasse Zitronensaft
3-4 EL Olivenöl
2 Bund Petersilie
Pfeffer, Salz

Zubereitung:

Die Grütze mit gekochtem Wasser übergießen und 30 Minuten quellen lassen. Anschließend gut abtropfen. Den Knoblauch, die Zwiebeln und die Petersilie klein schneiden und mit

der Grütze, dem Zitronensaft und dem Olivenöl in einer großen Schüssel mischen. Mit Salz und Pfeffer nach Geschmack würzen. Den Salat kühl servieren.

Info: Donika Tzvetanova

Българска православна църква

„Св. Иван Рилски“

1040 Виена, Кюнплац 7

Тел. 89 47 249 или 0664 / 22 44 370

www.bok.at, E-Mail: info@bok.at

Програмата за месеците Август и Септември

Дата: Час:

Август 2009

- 2 10:15ч. Осма неделя след Петдесетница. Злат. Св. Лит. Енор. кафе.
- 6 10-12ч. **Преображение Господне. (Разрешава се риба)** Църквата е отворена, за да си запалите свещ и се помолите.
- 9 10:15ч. Девета неделя след Петдесетница. Злат. Св. Лит. Св. Причастие. Енор. кафе.
- 15 10:15ч. **Успение на Пресвета Богородица. (Разрешава се риба).** Злат. Св. Лит. Св. Причастие. Енор. кафе.
- 16 10:15ч. Десета неделя след Петдесетница. Злат. Св. Лит. Енор. кафе.
- 23 10:15ч. Единадесета неделя след Петдесетница. Злат. Св. Лит. Енор. кафе.
- 29 Отсичане главата на св. Иоан Кръстител. Строг пост.
- 30 10:15ч. Дванадесета неделя след Петдесетница. Злат. Св. Лит. Енор. кафе.

Септември 2009

- 1 Начало на Църковната нова година.
- 6 10:15ч. Тринадесета неделя след Петдесетница. Злат. Св. Лит. Енор. кафе.
- 8 10-12ч. **Рождество Богородично.** Църквата е отворена, за да си запалите свещ и се помолите.
- 13 10:15ч. Неделя пред Въздвижение. Злат. Св. Лит. Енор. кафе.
- 14 10-12ч. **Въздвижение на честния Кръст Господен (Кръстовден).** (Строг пост). Църквата е отворена, за да си запалите свещ и се помолите.
- 17 Св. мъченици София, Вира, Надежда и Любов.
- 20 10:15ч. Неделя след Въздвижение. Злат. Св. Лит. Енор. кафе.
- 22 18-19ч. Записване за групата по вероучение.
- 27 10:15ч. 1-ва неделя след нед. подир Въздвижение. Злат. Св. Лит. Енор. кафе.
- 29 18-19ч. Записване за групата по вероучение. Час по вероучение - за деца.

Възможност за изповед - всеки неделен ден след предварително уговорен час (телефонно)

ОТМИНАЛИ СЪБИТИЯ

REAL-VIENNA

От 26-ти до 28-ми май в изложбения и конгресен център Messe Wien за четвърти път се състоя изложението за недвижими имоти и инвестиции Real Vienna (бизнес изложение за недвижими имоти с фокус върху Югоизточна и Централна Европа), фокусирано върху страните от Централна и Югоизточна Европа.

242 изложители от 24 държави представиха своите проекти и услуги от областта на недвижимите имоти и инвестициите пред над 7000 участници от 42 държави. Въпреки световната финансова и икономическа криза, и сериозно засегнатия от нея пазар на недвижими имоти, събитието бе като цяло задоволително, тъй като след еуфоричните години на бум на недвижимите имоти, сега доминираха конкретни проекти с висока резултатност. На изложението Real Vienna се представиха и двама участници от България: дружеството Адамант Капитал АД, специализирано в областта на развитието на проекти, и медията Property Xpress. ★

Текст: Ирис Декан
Превод: Блага Златева



(C) www.christian-husar.com



(C) www.christian-husar.com

REAL VIENNA

Text: Iris Dekan

Vom 26. bis 28. Mai 2009 fand in der Messe Wien bereits zum 4. Mal die Real Vienna, (Gewerbeimmobilienmesse mit Fokus Südost - und Zentraleuropa) statt.

242 Aussteller aus 24 Ländern präsentierten ihre Projekte und Dienstleistungen aus dem Bereich Gewerbeimmobilien und Investment vor über 7.000 Teilnehmern aus 42 Ländern. Trotz der weltweiten Finanz- und Wirtschaftskrise und der dadurch massiv beeinträchtigten Immobilienwirtschaft, war die Veranstaltung durchaus zufriedenstellend: nach den euphorischen Jahren des Immobilienbooms dominierten nun konkrete Projekte mit hohem Effizienzcharakter. Zwei Unternehmen aus Bulgarien präsentierten sich ebenfalls auf der REAL VIENNA: „Project 1 Varna Adamant Capital AD“, ein Projektentwickler, und „Property Xpress“, ein Medienunternehmen. ★

133 ГОДИНИ ОТ СМЪРТТА НА БОТЕВ

На тържествено събрание във Виена, организирано от Българската културно-просветна организация „Кирил и Методий“ и Българския културен институт Дом „Витгенщайн“, българският посланик в Австрия Ради Найденов подчерта непреходната роля и значението на Ботев за днешния ден. Снежана Тодорова – главен секретар на съюза на българските журналисти, се спря на мястото на Ботев в българската публицистика. Особено вълнуващо прозвучаха изпълненията на детски хор „Звездици“ – София. Стихове от Ботев рецитира актрисата Десислава Урумова.

Както вече 10 години, и тази година под личната организация на големия приятел на България, професор Ник Титц, във ВИП парка на град Голс, в който са намерили място паметници на най-големите личности на световната култура, пред бюст-паметника на Ботев бяха поднесени цветя от де-

Текст: Станка Костова
сетки българи, живеещи в Австрия и Словакия.

За настроението на участниците допринесе изпълнението на танцов състав „Дунавски усмивки“ – Братислава.

Сред официалните гости на тържеството бяха д-р Карл Блеха – председател на Австро-българското дружество, пълномощната министърка Венета Момчева, кмета на град Голс Ханс Шрамел, председателката на културно-просветното дружество проф. Мими Дичева. ★



Немски за свободното време

Да оставя мускулите да играят

Когато някой в преносен смисъл оставя мускулите си да играят (показва мускулите си), демонстрира (заплашително) своето физическо надмощие; дава да се разбере, че няма да допусне нещо да се случи.

Държавната власт в момента показва само мускулите си, но една последвала ескалация на насилие не бива да се изключва.

Die Muskeln spielen lassen

Wenn jemand umgangssprachlich ausgedrückt „seine Muskeln spielen lässt“ demonstriert er (drohend) seine körperliche Stärke; lässt er erkennen, dass er etwas nicht hinnehmen wird.

Noch lässt die Staatsmacht nur die Muskeln spielen, aber weitere Eskalation der Gewalt ist nicht auszuschließen.

Виена: съвременна графика

Текст: Марио Николов
През юни ценителите на изобразителното изкуство имаха възможността да видят изложбата „Виена: съвременна графика“, която беше представена в Националната художествена галерия (НХГ) в София от 28-ми май до 28-ми юни. Според кураторите Филип Маурер и Надежда Джакова в експозицията са били застъпени най-новите тенденции в развитието на съвременното австрийско графично изкуство.

Опирайки се на тези най-нови насоки в графиката, обединени в творбите на 15 автора от различни поколения, изложбата представя разнообразни теми като графичната политическа агитация в творбите на Маргрет Койлер-Хайлингзетцер и Херман Щауденгер; графиката като коментар към всекидневието при Каролине Риа, Десислава Костадинова; митологиите като обяснение на света в творбите на Стоимен Стоилов и Кристоф Кийфхабер; серийно производство при Шефан Хилге, Георг Лебцелтер; нови техники в отпечатъците на Хенриете Лайнфелнер, Хавиер Перез Гил и предметност на графиката: Войтек Гшивоблоцки, Михаел Шнайдер.

Изложбата „Виена: съвременна графика“ успя да защити категорично една от основните идеи, лансирани от организаторите, а именно, че графиката на XXI век не изобразява, а символизира, информира, интерпретира, агитира и се превръща в експериментално поле на медийната действителност. ★



Druckort Wien: zeitgenössische Druckgraphik

Text: Mario Nikolov
Übersetzung: Blaga Zlateva

Im Juni hatten die Kunstkenner die Möglichkeit die Ausstellung „Druckort Wien: zeitgenössische Druckgraphik“ zu sehen, die in der Nationalgalerie in Sofia vom 28. Mai bis 3. Juni präsentiert wurde. In der Schau waren laut Kuratoren Philipp Maurer und Nadezhda Dzha-kova die aktuellsten Trends in der Entwicklung der zeitgenössischen österreichischen Druckgraphik vertreten.

15 Künstler aller Generationen präsentierten in dieser Ausstellung vielfältige Themen: politische Agitation in den graphischen Werken von Margret Kohler-Heilingsetzer und Hermann Staudinger; Druckgraphik als Kommentar zum Alltag bei Karoline Riha und Desislava Kostadinova; Mythologien als Erklärung der Welt in den Werken von Stoimen Stoilov und Christoph Kiefhaber; serielle Graphik bei Stefan Hilge, Georg Lebzelter, ungewöhnliche Drucktechniken von Henriette Leinfellner und Javier Perez Gil sowie Gegenständlichkeit in der Druckgraphik: Wojciech Krzywoblock, Michael Schneider.

Die Ausstellung „Druckort Wien: zeitgenössische Druckgraphik“ hat gezeigt, dass die Druckgraphik des XXI Jahrhunderts nicht nur abbildet, sondern auch symbolisiert, informiert, interpretiert, agitiert und immer mehr ein experimentelles Medium in der Kunstszene wird. ★

Виенски акционизъм в София

Текст: Марио Николов
Изложбата „Виенски акционизъм. От живописата до действието“ беше представена в българската столица от 11-ти юни до 5-ти юли и предизвика голям интерес, не само в арт средите, но и сред публиката.

Това събитие стана възможно благодарение на сътрудничеството между Софийска градска художествена галерия (СГХГ) и един от най-интересните и активни европейски музеи - MUMOK (Музей за модерно изкуство, Фондация „Лудвиг“) във Виена.

„Виенски акционизъм“ е най-емблематичното австрийско художествено направление, което - макар и просъществувало много кратко (1960-1971 г.) – оказва голямо влияние върху международното развитие на авангарда и разширява границите на това понятие. Акциите на представителите на движението разчупват множество табута в опита си да постигнат по-истинско физическо и психическо преживяване на реалността, като освен провокативни пърформанси, сред техните изразни средства са още филмите и фотографията.

В изложбата бяха показани творби на основните представители на „виенския акционизъм“ - художниците Гюнтер Брус, Ото Мюл, Херман Нитч и Рудолф Шварцкоглер, а също и на Джексън Полък, Емилио Ведова и Ив Клайн, които с опитите си да се отдалечат от живописната повърхност, са своеобразни негови предшественици. В експозицията бяха включени още и произведения на Марина Абрамович, Вито Акончи, VALIE EXPORT, Йоко Оно и Кароли Шнайман, чиито акции и послания също се асоциират с критичния тон на „виенските акционисти“. ★

Wiener Aktionismus in Sofia

Text: Mario Nikolov
Übersetzung: Blaga Zlateva

Die Ausstellung „Wiener Aktionismus. Von der Malerei zur Aktion“ wurde in der bulgarischen Hauptstadt vom 11. Juni bis 5. Juli vorgestellt und sorgte für großes Interesse nicht nur in Kunstkreisen, sondern auch beim Publikum. Dieses Ereignis war eine Kooperation der Sofia Art Gallery und des MUMOK (Museum moderner Kunst Stiftung Ludwig) in Wien, einem der interessantesten und aktivsten europäischen Museen.

Der „Wiener Aktionismus“ ist eine österreichische Kunstrichtung die, wenn auch nur für eine kurze Periode (1960-1971), großen Einfluss auf die Entwicklung der internationalen Avantgarde hatte und die Grenzen dieses Begriffs erweitert hat.

Im Versuch zu einem authentischeren physischen und psychischen Erleben der Realität zu kommen, haben die „Aktionisten“ der Bewegung viele Tabus gebrochen, wobei neben provokanten Performances auch Filme und Fotografie zu ihren Ausdrucksmitteln gehören.

In der Schau wurden Werke der Hauptvertreter des „Wiener Aktionismus“ gezeigt – die Maler Günter Brus, Otto Mühl, Hermann Nitsch und Rudolf Schwarzkogler sowie Jackson Pollock, Emilio Vedova, Yves Klein, die mit ihren Versuchen sich von der malerischen Oberfläche zu lösen, als eine Art Wegbereiter gelten. Zur Ausstellung gehörten noch Werke von Marina Abramovic, Vito Acconci, VALIE EXPORT, Yoko Ono und Carolee Schneemann, deren Aktionen Aussagen mit dem kritischen Ton der „Wiener Aktionisten“ assoziiert werden. ★



Galakonzert Jahreszeiten- Lebenszeiten

Текст: Любомира Димитрова

В топлата пролетна вечер на 25.05. в Баден при Виена се проведе Гала-концерт на Donauesolisten със солист световноизвестната българска цигуларка проф. Дина Шнайдерман. За гостите в Haus der Kunst прозвучаха Четирите годишни времена на Вивалди, а паузите между частите отделните части бяха запълнени от размисли на теолога Йосеф Руфер (Josef Ruffer).

Проф. Дина Шнайдерман и мъжът ѝ проф. Емил Камиларов (1928-2007 г.) са



Дружества „Елиас Канети“

Текст: Кремена Вълкова

През месец май Виена бе домакин на ежегодната среща на Дружества „Елиас Канети“ от седем страни Австрия, Германия, България, Унгария, Русия, Украйна и Румъния. В продължение на два дни видните литератури представиха своите трудове. Основната цел е запазване на културната идентичност на нациите. В процеса на глобализация всеки народ трябва да запази своята култура. ★

Предстоящи събития

Ab 25.09.2009

in den österreichischen Kinos:

DIE WELT IST GROSS UND RETTUNG LAUERT ÜBERALL

(Svetat e golyam i spasenie debne otvsyakade)
Deutschland/Bulgarien/Ungarn 2008

105 Minuten

mit Miki Manojlovic, Carlo Ljubek,
Hristo Mutafchiev u.a.

Ein Film von Stephan Komandarev, nach dem gleichnamigen Bestseller von Ilija Trojanow

Diese lebenspralle, witzige und vielfach preisgekrönte Verfilmung des gleichnamigen Debütromans von Ilija Trojanow durch den bulgarischen Regisseur Stephan Komandarev handelt davon, wie man sein Leben selbst in die

Hand nimmt und es auch dann neu beginnen kann, wenn man nicht damit rechnet...

Vasko Luxow entschließt sich zur Flucht aus seiner diktatorischen Heimat Bulgarien mit Frau und Sohn Alex. Schon bald zeigt sich, dass zwischen Traum und Wirklichkeit Welten liegen: Italien, das ist erst einmal das Flüchtlingslager Pelferino. So hatte sich das keiner vorgestellt...

Jahrespätergeht Alexander Hoffnungslosigkeit des Exils beinahe zurgrunde. Doch da taucht Bai Dan auf, sein hochbetagter Taufpate vom Balkan, ein begnadeter Backgammonspieler, ein Hasardeur im besten Sinne. Er nötigt den depressiven Alex, ihn auf einem Tandem durch die Welt zu fahren. Denn die ist bekanntlich groß - und Rettung lauert überall.



"Bulgaren in Österreich" verlost 10x2 Karten für die Premiere, die am 22. September um 20:00 Uhr im Filmcasino (Margaretenstr. 78., 1050 Wien) in Anwesenheit von Ilija Trojanow stattfindet.

Schreiben Sie uns an diewelt@bulgaren.org und gewinnen Sie!!!



Mitarbeiter gesucht!!!

"Bulgaren in Österreich" sucht Mitarbeiter und Mitarbeiterinnen im Marketing und Sales Bereich. Die Aufgaben sind die Zeitschrift zu präsentieren und potenzielle Inserenten zu akquirieren. Qualifikationen: gute Deutschkenntnisse, Erfah-

rung im Marketing und Sales Bereich, Enthusiasmus! Bezahlung auf Honorarbasis als Prozent vom Wert der abgeschlossenen Werbeaufträge. Für detaillierte Informationen schreiben Sie an: t.ribarska@bulgaren.org

Българите в Австрия

Как да се абонирате
за списанието?

Изпратети ни Вашия
адрес по пощата на:

Lustkandlgasse 25-
27/19, 1090 Wien

или с е-майл на:

abo@bulgaren.org

или с SMS на

телефон:

0681 83155648

Wie ist die Zeitschrift
zu abonnieren?

Schicken Sie Ihre

Adresse per Post an:

Lustkandlgasse 25-27
/19, 1090 Wien

oder an die E-Mail:

abo@bulgaren.org

oder mit SMS an fol-

gende Nummer:

0681 83155648

Информация за предстоящи събития,
получена след отпечатване на броя, се пуб-
ликува на интернет-страницата ни www.bulgaren.org в меню **НОВИНИ**

Ereignisse, die nach Redaktionsschluß einge-
langt sind, werden auf unserer Internet Seite
www.bulgaren.org unter **NEUIGKEITEN**
veröffentlicht.

Нашата банкова сметка е:

Unsere Bankverbindung lautet:

Kulturverein Bulgaren in Österreich

Erste Bank, PLZ 20111;

Kontonr. 28714074000

IBAN: AT662011128714074000

BIC: GIBAATWW



Mag. Zlatka Bojtcheva

GERICHTS- UND
KONFERENZDOLMETSCHERIN
Bulgarisch, Russisch, Italienisch
Pilgramgasse 11, 1050 Wien
Mobil: 0664/355 72 62
e-mail: zlatka_bojtcheva@hotmail.com

Mag. Vessela Makoschitz

ALLGEMEIN BEEIDETER GERICHTS-
DOLMETSCHER FÜR BULGARISCH
Tel.: 0664 4126725, Fax: 01 5852068
eMail: Vessela.Makoschitz@chello.at
1060 Wien, Luftbadgasse 11/1

Mag. Hristina Wolfsbauer

GERICHTSDOLMETSCH UND
ÜBERSETZERIN FÜR BULGARISCH
Heinestr. 24-28/3/29, 1020 Wien
Tel: 01/212 53 80, Mobil: 0676/4987360
Fax: 01/219 78 04

Mag. Dora Ivanova

GERICHTSDOLMETSCHERIN
BULGARISCH UND RUSSISCH
Margaretenstr. 21/1/4, 1040 Wien
Tel.: 01/586 63 34; 0676 421 39 10
Fax: 01/586 22 69
dora.ivanova@chello.at
<http://dora.ivanova.at>

Бистро „Да Рори“ търси женски
персонал. За информация: 06643557262

Важни адреси

Посолство на Р. България
8 Schwindgasse, A-1040 Wien
Tel: (+43 1) 505 31 13,
www.bulgaria.bg

Бълг. култ. институт
„Дом Витгенщайн“
Parkgasse 18, A-1030 Wien
Tel: +43 1/713 3164,
www.haus-wittgenstein.at

Българо-австрийско училище за
занимания в свободното време
„Св. Св. Кирил и Методий“
1040 Виена, Кюнплац 7/10
Тел: +43 699 818 44 088,
www.bulgarische-schule.at

ШИВАШКИ УСЛУГИ ÄNDERUNGSSCHNEIDEREI

„Zhulieta Reiter“

Бързи и качествени поправки на
панталони, поли, сака, якета и др.
Изгодни цени!

Gumpendorfer Str./Lehar Gasse 17
(спрещу Cafe Sperl), 1060 Wien
Жулиета Райтер
Tel: 0676 363 96 50

COMPUTERREPARATUR

Schnell und günstig
Tel: 0650/3387652

KLASSISCHE MASSAGE

Gegen Rücken-Kreuz- Kopf-
schmerzen. Nach dem stressigen
Alltag, Sport, Sauna
Massagegutscheine für jeden Anlass
Mo-Sa, 11-20 Uhr
Nur mit Termin: 0699/110 480 55
22, Tokiostrasse 10/1/6

ABNEHMEN JETZT!

Traumfigur mit Aloe Vera und Noni
Antizellulitis Programme, Kosmeti-
ka, Parfums, Körperpflege, Tiernah-
rung. Tel.: 0699/110 480 55

АВТОДИАГНОСТИКА И ТУНИНГ

на автомобили след 1998г.
Autodiagnose und Tuning für PKW
ab Bj 1998.
Tel: 0650 9181991

ТАКСИМЕТРОВИ УСЛУГИ

18:00-06:00
VIP-TAXI
Условия и цени - по договаряне
Tel: 0676/3923243

NK-BUCHHALTUNGS OG

Firmengründung, Buchhaltung,
Lohnverrechnung, Jahresabschluss.
Wir sprechen Ihre Sprache: Bulgar-
isch, Serbisch, Russisch, Deutsch.
01/971 30 28 od. 0676/ 360 23 18 u.
0650/72 72 220

SICHERHEIT ZU GÜNSTIGEN PREISEN

MAUER locking systems TÜV-CERT
• Hoch-Sicherheits-Zylinder MAUER
LOGO® (секретни ключалки с патен-
тован профил)
• Balkenschlösser für ein- und
zweiflügelige Türen
Lehar Gasse 17, 1060 Wien,
Tel: 0676/3037178

Bulgaren in Österreich Българите в Австрия

DIE EINZIGE BULGARISCHE ZEITSCHRIFT IN ÖSTERREICH

ВСЕКИ ВТОРИ МЕСЕЦ
ВЪВ ВАШАТА
ПОЩЕНСКА КУТИЯ

JEDEN ZWEITEN MONAT
IN IHREM POSTKASTEN

Скъпи читатели на списанието „Българите в Австрия“,

Изминаха почти три прекрасни години от съществуването на списанието. През този не кратък период екипът ни се стараяше да отразява максимално събитията от живота на българската общност в Австрия и да Ви представя интересни и информативни материали. От нашите страници се запознахте с прогресивни български личности, млади таланти и вълнуващи проекти. Надяваме се с това да сме осъществили едни от основните ни цели - сближаване на българската общност на австрийска земя и осъществяване на мост между българи и австрийци.

През последните няколко месеца настъпиха съществени промени в състоянието на световната икономика, които неминуемо се отразиха и на нашата дейност.

Съобщаваме Ви, че от брой 18-ти за месеците октомври/ноември списанието става платено. Годишният му абонамент е 9 евро (1,50 евро на издание).

При желание да продължите да го получавате и да ни подкрепите, моля преведете сумата от 9 евро до 20-ти септември на посочената банкова сметка (**Kulturverein - Bulgaren in Österreich, Erste Bank, PLZ 20111, Kontonr. 28714074000**), като в полето „Verwendungszweck“ напишете **Абонамент**, а в допълнителен текст - **името и адреса си**.

Благодарим Ви за разбирането!

Редактор,
Елица Караенева



ГОДИШЕН
абонамент
Jahresabonnement

9 €

Liebe LeserInnen der Zeitschrift „Bulgaren in Österreich“!

Fast drei wunderschöne Jahre sind vorbei seit die Zeitschrift zur Welt gekommen ist. In dieser nicht sehr kurzen Periode hat sich unser Team bemüht maximal über die Ereignisse aus dem Leben der bulgarischen Öffentlichkeit in Österreich zu berichten und Ihnen interessante und informative Artikel zum Lesen zu präsentieren. Von unserer Seite haben Sie viele progressive BulgarInnen, junge Talente und spannende Projekte kennen gelernt. Wir hoffen, dass wir einige unserer Hauptziele erfüllt haben – das Zusammenbringen der BulgarInnen in Österreich und das Schaffen einer Brücke zwischen Bulgaren und Österreichern.

In den vergangenen Monaten sind wesentliche Änderungen betreffend den Zustand der Weltwirtschaft aufgetreten, die sich unvermeidlich auch auf unsere Aktivitäten ausgewirkt haben.

Deswegen wird „Bulgaren in Österreich“ ab der 18. Ausgabe für die Monate Oktober/November kostenpflichtig sein. Ein Jahresabonnement kostet € 9,- (€ 1,5 pro Ausgabe).

Sollten Sie weiter die Zeitschrift bekommen und uns unterstützen möchten, überweisen Sie bitte die oben genannte Summe bis 20. September an das angegebene Konto (**Kulturverein - Bulgaren in Österreich, Erste Bank, PLZ 20111, Kontonr. 28714074000**). Im Feld „Verwendungszweck“ schreiben Sie bitte **Abonnement** und im Feld „Zusätzlicher Text“ geben Sie Ihren **Namen** und **Adresse** bekannt.

Wir bedanken uns sehr herzlich für Ihr Verständnis!

Chefredakteurin
Elitsa Karaeneva